

KlaNSROPET

Nr. 81

September 2009

Mye
pupper, lån
og sene
fnisekvelder

Tema: Småhus og stille gater

11 TV-skjermer
og en unik atmosfære,
Bohemen er sannsynligvis
verdens feteste fotballpub
Vi viser alt du kan ønske deg av fotball
Sjekk ut vår nettside www.bohemen.no for full oversikt
To ukentlige og svært populære quizkvelder
Buss tur/retur Ullevaal på kampdager
Kald drikke og TV, Bohemen har alt du trenger for å leve

BOHEMEN

SPORTSPUB OSLO

ARBEIDERGATA 2, N-0159 OSLO - TLF.: 22 41 62 66
ÅPNINGSTIDER: MANDAG-TORS DAG 14.00-01.00, FREDAG 14.00-03.00, LØRDAG 13.00-03.00, SØNDAG 14.00-00.00
WWW.BOHEMEN.NO

KLANSRØPET

Nummer 81 – sept. 09
Klansrøpet er Klanens
medlemsblad.
Bidrag sendes til
ropet@klanen.no
Opplag: 10 000

Redaksjonen avsluttet 30. august 2009
Alle signerte artikler står for artikkelforfatterens regning.

Redaktør: Kjell Henning Thon

Øvrig redaksjon: Magnus Bernhardsen, Ida Dørum, Tale Døvle Jonassen, Mikkel Kjeldstrup, Christian Kjellsen, Jørn Lokøy, Marit Nyborg, Vegard Nygård, Anne Katrine Raassum, Frode Sandberg, Kevin Skjøthaug, Mari Theodorsen.

Layout: Tale Døvle Jonassen, Mona Persdatter Bekkevad, Leif Ketil Solberg, Frode da Costa Lia.

Forsidebilde: Frode Sandberg, modda Leif Ketil Solberg

Annonsealg: Camilla Gaare og Trude Gaare
e-post: annonse@klanen.no

Adresse:

Klansrøpet/Klanen
Postboks 6935, St. Olavs Plass, 0130 Oslo

Styret: Christian Kjellsen, Steinar Jensen, Espen Knutsen, Marit Nyborg, Morten Nydal. Vara: Anne Katrine Raassum, Greger Thorvaldsen.
e-post: styret@klanen.no

Arbeidslagene i Klanen:

Økonomi: Steinar Jensen og Haakon Kjellsen
e-post: okonomi@klanen.no

Medlemskap: Cathrine Bue Knutsen,
e-post: medlem@klanen.no

Ishockey: Marius Wivegh
e-post: marius@klanen.no

Sang: Nimo Gasparini
e-post: sang@klanen.no

Tifo: Erling Rostvåg og Andre Schulte
e-post: tifo@klanen.no

Klubbkontakt og sikkerhet: Espen Knutsen og Jan Bjørklund
e-post: espen@klanen.no og kot@klanen.no

Turer: Jostein Ellingsen
e-post: tur@klanen.no

Klansrøpet og klanen.no: Ida Dørum og Kjell Henning Thon
e-post: webservice@klanen.no og ropet@klanen.no

Medlemskap i Klanen koster 200,-
Medlemskap for barn under 16 år koster 75,- (uten Klansrøpet)
Kontonnr.: 6005 05 05319 medlem@klanen.no

LEDER

Positiv kjærlighetsang

Na-na-na-na-na-na-na-na-na-na
dette er en positiv kjærlighetssang
Na-na-na-na-na-na-na-na-na-na
den er hverken bitter eller lang

Hele mitt liv
har jeg vært så negativ
aldri et ekte smil
bare et sarkastisk flir
jeg har vært for enkel
på grensen til primal
men nå har jeg tenkt litt
jeg er helt normal og jævla sentimental

Na-na-na-na-na-na-na-na-na-na
dette er en positiv kjærlighetssang
Na-na-na-na-na-na-na-na-na-na
bare kom og sett deg på mitt fang

Nå har vi det fint
det kan ingen rakke ned på
dette her er livet
selv om vi er blakke nå
det lar seg alltid ordne
ikke tenk på det
jeg kan ta et forskudd
ingen kan si nei til et par som deg og meg

Vi er gode venner
vi er gode mer enn det
mer enn gode venner
kanskje vil du gifte deg med meg engang

(av Joachim Nielsen, fra Jokke Med Tourettes-albumet «Trygge Oslo»)

Tema:
Småhus og stille gater s. 17

Hockey
s. 63

Tribuneliv
s. 5

Gelius
s. 53

NESTE NUMMER:

Klansrøpet nummer 81 kommer til jul. Temaet denne gangen blir **ENGA BÅDE HER OG DER**. I den forbindelse ønsker vi bidrag fra alle som følger Vålerenga fra et spesielt sted. Spesielt betyr i denne sammenheng alle forskjellige steder med et særpreg, enten det er nærheten i en brun pub i Oslo Øst eller langt borte som i Kuala Lumpur.

Målet med temaet er å vise at man kan være Vålerenga-supporter enten man klarer å være på alle kamper, eller selv om arbeid eller an-

net binder en til fjerne himmelstrøk. I tillegg har vi plass til alle mulige andre typer godt supporterstoff.

Vi vil gjerne ha bidrag i form av artikler, skjerfebilder, skisser, dikt og tegninger, leserbrev og alt mulig annet. Ingenting er for sært (men vi trykker ikke alt).

Vi har deadline fredag 27. november.
Send bidrag til ropet@klanen.no

Gi nøkkelen til boligmarkedet i gave

Gir du bort et Usbl-medlemskap, gir du samtidig en mulighet til forkjøpsrett på boliger i Oslo-området*, Stavanger, Bergen, Trondheim og Tromsø. Lovbestemt innmeldingsavgift er kr 300,- og årskontingenten er kr 225,-. Medlemskapet gir også lavere pris på strøm, forsikring, telefoni, lån og andre rabatter som gjør at det er tusenvis av kroner å spare, hvert år.

Kjøp gaven på usbl.no eller ring 22 98 38 00.

www.usbl.no

usbl
STORBYBOLIGER I 60 ÅR

fokus: TRIBUNELIV

Redaksjonen, sanggruppa og tifograppa ser at vi har vært for dårlige til å dekke opp livet på tribunen på en tilfredsstillende måte. Noen ganger har det fungert godt, noen ganger ikke. For å markere hvor viktig tribunelivet er ønsker vi fra dette nummeret å samle stoff som omhandler spesielt sang og tifo under en egen vignett. Denne første gangen oppsummerer vi sang- og tifo-sesongen så langt. Fra neste nummer vil denne seksjonen bli mer omfattende, og ha mer plass for ettertanke rundt supporterens kjerneoppgaver. Har du bidrag til disse sidene sender du de selvsagt til ropet@klanen.no

2009 – Stemning på kamp

Alt bare ræva? Vil tørre å påstå at vi har noen kamper i år hvor vi viser hvor bra vi kan være, samt finner tilbake til vårt gamle jeg.

Tekst: Nimo Gasparini
Foto: Kevin Skjøthaug

LSK-VIF 13. april 20.00: Begynner nesten å bli en vane at vi pisser på bøffla der ute blant åkrene. Intet unntak denne gangen heller. Ikke fullt felt for første gang på lang tid, her må litt surr rundt billettsalget ta noe av skylda. Allikevel bra trøkk, drøye 1650 av oss tok turen, en bedre tifo på bortebane og noen gutter som dro av noen bluss var med på å sette rammene for årets Åråsenbesøk. Dessverre endte det siste med at de fleste blei utestengt av VIF Fotball, ganske sikker på at de gutta skjønte og skjønner at det kanskje var litt betent med tanke på gluingene hos NFF sin strategi (poengtrekk) for å komme noen nødbluss til livs...

Samtidig viste dem hvor effektivt bluss kan være for stemninga og uten at noen kommer til skade, som så mange ganger før. Når skal denne «sikkerheten» flyttes vekk fra våre tribuner og lempes over til noen som føler at dem faktisk må passes på? Latterlig å skulle bli utestengt når man er med på å legge rammene for en av årets beste tribuneprestasjoner fra vår side. Fra de samma menneskene som godkjenner en cupfinale-DVD som er ett eneste stort bluss. Pass dere så dere ikke legger dere i samme løypa som nettopp NFF. Dere burde være på vår side. Akkurat som vi er på deres side, på tross av hvem som styrer skuta.

Veit ikke hva det er med det motbydelige stedet som gjør at vi stort sett finner fanden i oss som gjør at vi er gode på togstasjonen. Kanskje er det såpass kort avstand at de aller fleste ikke rekker å bli så drita at man tryner ned seterader i forsøk på å holde seg på beina? Men samtidig en tur

som gjør at man finner den perfekte formen i x antall halvlitere og en liten knert kanskje?

Her sitter ihvertfall de aller fleste sangene, lange som korte, kjappe som rolige. Er vel noe med intensiteten, at man slipper å vente på at lyden skal bære en sang fra en tribune og over til der hvor man sjøl står, at man under kanonsanger på bortebane og spesielt på Åråsen hvor man er godt over 1500 kan svare i løpet av kort tid. Det blir det tempo og trøkk av. Kudos til alle som var i fjøset denne kvelden, dere gjorde det som skulle til! Så ser vi jo også at veien fugla har gått for en del år tilbake begynner å slå tilbake på dem, som bør være en tankevekker konstant, dem er ikke mange lenger som orker olé ola, uh – ah, ah, Lillestrøm – dunk – dunk i 90 +. Fantasiløst? Ja, vil påstå det. La dem fortsette å grave sin egen grav.

Vi har jo noen nidviser om dette stasjonslaget, blant annet «ha det ha det ha det kanari – Lillestrøm ned i første». Kan alle være så snille å legge den på husk? La meg utdype, i skrivende stund er vi i kjent stil i ferd med å tryne nedover og inn i nedrykkssumpa, med et rykende ferskt hjemmetap mot disse svina. Hva har dem så som hovedbudskap mot oss? Et banner med: «Enga – brenn i helvete!» Hva, er det sant, sa dem virkelig det, Mamma!? Veit du hva dem sa eller? Dem sa at vi kunne brenne i helvete! Det blir litt sånn med dem som roper «hater hater hater kanari». Ja, visst faen hater vi dem, men skal vi si det?

Husk, dem lever for de oppgjørene, dem har ikke noe annet. Vi er Vålenga, i samma kamp har vi som hovedbudskap «Vålenga i mitt hjerte». Da smiler jeg godt, fordi dem driter seg ut. Og vi holder stilen. Det samma må vi gjøre i tekstene våre. Skarr'u slenge dritt, må du slenge dritt på en måte som gjør at motstander'n faktisk tar seg nær av det. En aldri så liten kunst. En til: «Hvem er denne dama med silkestrømper på», ikke «hvem er denne karen med sekk og lue på». Det er originalen. Ikke meninga å være streng, men rett skal være rett. Ok?

Strømsgodset-VIF 2. august 18.00: Her kan vi se tilbake på en kamp hvor en god del av oss stilte seg på langsida for å lage litt liv, av flere grunner. For å bevise overfor Godset at det ikke nytter å behandle bortesupportere, og i dette tilfelle oss, akkurat som det behager dem, at dem fint kunne gitt oss både feltet nærmest Klokkesvingen + Klokkesvingen (sto ingen med Godsetsympatier der), se litt av kampen (viste seg å ikke være noe poeng) og ha tak over hue og dermed ha større mulighet til å kunne skape noe liv.

Noe jeg vil påstå at vi gjorde. Gjennom å holde sanger igang kampen gjennom, virka som om deler av hjemmepublikummet la merke til det også. Noe som alltid er morsomt, når andre enn motstandersupporterne prøver å tyne oss. Så skjønte jeg ifølge en god del folk jeg prata med at det blei litt klaging på forum om at det ikke var noen rutinerne sangstartere i Klokkesvingen, det var sjølsagt synd. Men, disse sangstærterne, deriblant meg, er det noen der ute som trur at vi er leid inn? At vi har en skriftlig kontrakt med Klanen eller VIF? Utover hva jeg anser som en livstidskontrakt på å gi det jeg har for Vålenga? Av alle de menneskene som sto i Klokkesvingen, var det ingen som tok grep?

Kanskje man kan se på det hele som en lærepenge. Hva med å faktisk være litt interessert i hvordan man drar igang en sang og titte litt rundt seg for å oppfatte hvordan det fungerer? Er ingen enkel sak hvis man ikke har gjort det til en vane å starte sanger hver eneste kamp, dermed må man også tale å få kommentarer eller rare blikk hvis man ikke er i nærheten av å treffe. Jeg blei vel pesa av ganske så mange når jeg skulle breske meg i nærheten av Grønningen & co. for en god del år tilbake, med pipestemmen min. Nå har ting endra seg, men man må fortsatt tørre å starte sanger og ikke klage på at andre som starter sanger ikke er der, ta grep sjæl! Men er det folk tilstede som starter ellers, så er det snakk om timing og ikke starte over og om hverandre. Ingen enkel sak, men prøver man ikke, får man det ikke til.

Etterhvert som resultatet blei styggere, fant vi litt tilbake til gamle gode takter, galgenhumor. Vi kan hvis vi vil. Dette er noe vi må bli flinkere til å klare og grave fram i tide og utide, noe av det som gjorde oss til det vi er. Spesielt når laget presterer under pari, det er da vi skal vise at vi er der uansett, med et snev av humor og noen støvler som sparker oppover. Eller nedover med tanke på teksten under her da...

Det kunne vært verre, vi kunne ha vært Lyn.

PAOK FC – VIF 6. august 20.45: Nok en respektabel tribuneinnsats på bortebane i Europa. Klart at når alle tribunene blir involvert i noen PAOK-sanger, så er vel det eneste man hører sin egen stemme. Men, det skjedde ikke så ofte som jeg hadde forventa og spesielt etter at Berre satte inn 0-1, så hørte vi ikke mye til grekerne. Dem som var med på å holde det gående hele kampen gjennom, kan være veldig fornøyde med seg sjæl, også alle andre som var med når det trøkk som best.

Skulle sjølsagt ønske at alle som er med på en sånn tur skjønner at vi møter rimelig kraftig motstand på tribuna, noe som fordrer at man finner fram det lille ekstra. Det må tas med at det var varmt, veldig varmt... Sånn at det får stå som en liten unnskyldning.

Etter at jubelen og tankene om at vi kun trengte ei skåring til hadde dempa seg etter noen minutter, tok jeg meg den frihet å droppe ut på et par sanger for å lytte etter om jeg hørte riktig. Stillhet, lenge. Kun vi som sang. Deilig. Det gikk ikke helt i land dessverre, men etter kampen sto det PAOK-fans igjen og applauderte, da tenker jeg i mitt stille sinn at vi har satt et lite merke igjen etter oss.

Et lite høydepunkt også når «I Oslo by» blei dratt igang, hvor pipekonserten kommer (Panathinaikosfansen som har gjort denne melodien stor), hyggelig med cred etter kamp, men best å få respons i form av tyn.

Da er det bare å satse på nytt cupmesterskap og nye eventyr i vårt lille kontinent neste år, med enda flere på tur.

Selvskryt og positivisme i en tung tid

Tanker bak tifo i sesongen 2009

Tekst: Erling Rostvåg
Foto: Kevin Skjøthaug

Det kan kanskje virke noe arrogant å skrive en hel artikkel om det beste man selv har gjort i år, men ettersom vi som innimellom skriver ting får mye (ofte velfortjent) pepper for å sutre, kan det kanskje være på sin plass å fokusere på det positive i sesongen 2009. Jeg vil derfor trekke fram tre høydepunkter så langt denne sesongen.

Lyn-VIF 21. mai

Den tifoen vi kanskje har fått flest positive tilbakemeldinger på i år, er nok himmel/helvete-tifoen i bortekampen mot Lyn. Tifoen bestod av en OH på 42 x 25 meter som trekkes opp midt i svingen. Motivet er todelt og den ene siden viser en kvinnelig mangafigur (tegniserieaktig) i skoleuniform og med djevelhorn og hale. Den ene siden er svart, med flammer i bakgrunnen. På andre halvdel finner vi blå himmel, skyer og samme kvinnefigur, men med glorie og vinger. Teksten som pryder banneret er: «Himmel eller helvete», «EVIG TRO» og «Svikter aldri Våle-

renga». På utsiden av banneret forsøkte vi å lage henholdsvis flamme- og skymønster i mosaikk. Planen var å lage alt i mosaikkark, med flammene med plastflagg for å gi dem et slags «levende» preg. Dessverre var det dårlig vær denne dagen og oppmøtet noe skuffende, så vi fikk aldri se effekten av dette. Alt i alt er det allikevel en lekker liten sak vi snekret sammen, men ettersom en stor OH ikke involverer publikum noe særlig og hele arrangementet i essens kun bestod av én del, er ikke denne den ultimate favoritten i år.

FFK-VIF 16. mai

Jeg vil gjerne trekke frem 16. mai-kampen som en av mine favoritter i år. I utgangspunktet en fryktelig enkel idé og kanskje ikke så imponerende ved første øyekast, men allikevel høyt opp på min personlige liste.

Gaza fylles av mosaikkark som danner lodderette striper i rødt, hvitt og blått. I mellomrommet mellom øvre og nedre har vi ett banner i farger som matcher stripene for å gi tribunen en mer helhetlig følelse. Under var teksten «Ja, vi elsker dette laget» som en hyllest til eget lag og samtidig en liten kommentar på dagen for nasjonaldagen.

Grunnen til at jeg trekker frem denne tifoen er at den viser hvor lekkert noe tilsynelatende enkelt kan bli. Man trenger ikke alltid ha tidens mest kreative idé, så lenge tribunen kles i de vakre fargene til klubben vi elsker. Denne mosaikken ble ekstremt fin og tett, og det varmer et klanshjerne å se hele svingen i en så kompakt og fullstendig mosaikk som samler individene i Klanen til en massiv enhet, en uimotstøelig front. Kanskje er dette spesielt fordi en såpass full tribune tilhører sjeldenhetene denne sesongen, men lekkert ble det uansett.

VIF-AAFK 21. mars

For meg personlig var nok årets høydepunkt også årets første tifo på hjemmebane. Mens andre sikkert vil trekke frem himmel/helvete-tifoen mot Lyn, vil tifonerden i meg trekke frem et par ting om den «hjemlige serieåpninga».

På Vestbredden hadde vi teksten «Trofast leverandør av titler» skrevet over skillet mellom øvre og nedre og tallene «1965» skrevet i digitalklokkeskrift på selve tribunen med ett tall på en egen OH. Mellom tallene hadde vi ark for å fylle tomrommet. Dette var ikke noe eksepsjonelt i seg selv, men disse OH'ene hadde flere under seg, slik at vi ved å kutte tau kunne skifte årstall. Så vidt meg bekjent, har det aldri før i Norge eksistert en tifo som skifter motiv hele ni ganger: en gang for hver tittel Vålenga har tatt. Det var kanskje ikke sørkoreansk preg over gjennomføringen, men det gikk overraskende bra til å være første forsøk.

I tillegg hadde vi en enkel (i den forstand at den ikke var 2-3 eller 9-delt) OH i Gaza med en feirende spiller, kongepokal og ville supportere i bakgrunnen. Teksten «Feiringa fortsetter» rammet inn det som etter min mening er den estetisk sett lekreste tifoen vi har laget i år. Kombinasjonen av flere elementer, det mektige budskapet, det å ha gjort noe ingen har gjort før og estetikken gjør dette til årets favoritt så langt.

Tar felles avstand fra uorganisert bruk av pyroteknikk

NFF, NTF og Norsk Supporterallianse jobber sammen for å skape trygge rammer rundt fotballkamper.

NFF, NTF og Norsk Supporterallianse har vært samlet på Ullevaal Stadion for å diskutere hvordan partene kan samarbeide på best mulig måte for å skape utvikling i norsk fotball. Målet er å bli enige om en skriftlig samarbeidsavtale relatert til ulike områder som blant annet publikumsoppslutning for klubber og landslag, blussing og pyroteknikk, og ståplasser på tribunen.

De tre partene har nå blitt enige om en felles uttalelse i forbindelse med bruk av bluss og pyroteknisk utstyr.

– Uorganisert bruk av bluss og pyroteknikk utgjør en fare for publikum, og derfor er vi glad for at alle parter nå er enige om en felles uttalelse der det tas sterk avstand fra dette. Bluss og pyroteknikk er stort sett ulovlig over hele Europa, mens vi i Norge har tillatt det dersom søknad er sendt på forhånd og samtykke gitt under bestemte forutsetninger. Vi håper denne felles uttalelsen kan føre til en større refleksjon rundt bruk av bluss og pyroteknikk, sier assisterende generalsekretær i Norges Fotballforbund, Stig-Ove Sandnes til fotball.no.

NSA støtter opp

Styremedlem i Norsk Supporterallianse,

Vegar Hjermandrud, er glad for at det nå er skapt møteplasser for en god dialog mellom partene.

– Vi setter stor pris på initiativet fra NFF og NTF om å komme i dialog om både bruk av bluss og pyroteknikk og andre områder som vi supportere er opptatt av. Vi er for en kontrollert bruk av bluss og pyroteknikk, men tar selvfølgelig avstand fra bruk som setter omgivelsene i fare. Men vi mener også at det er mulig å utvikle regelverket på dette området, slik at vi kan skape enda mer spennende og attraktive rammer rundt kamparrangement i norsk toppfotball, sier Vegar Hjermandrud til fotball.no.

Felles uttalelse

Felles uttalelse fra Norges Fotballforbund (NFF), Norsk Toppfotball (NTF) og Norsk Supporterallianse (NSA) i forbindelse med bruk av bluss og pyroteknisk utstyr på norske arenaer:

1. Norges Fotballforbund, Norsk Toppfotball og Norsk Supporterallianse tar i felleskap sterk avstand fra uorganisert og farlig bruk av bluss og pyroteknisk utstyr på arenaene i forbindelse med avviklingen av fotballkamper.

2. NFF, NTF og NSA vil i felleskap gjennomgå dagens sikkerhets- og arrangementsbestemmelser med intensjon om å legge forholdene bedre tilrette for organisert og godkjent bruk av pyroteknisk materiale på arenaene.

3. Klubbene har på Forbundsstinget oppnevnt de dømmende organer i norsk fotball (Doms- og sanksjonsutvalget og Ankeutvalget). Disse utvalgene fatter selvstendige beslutninger og avgjør selv hvilken sanksjon som i hvert enkelt tilfelle er passende. Grunnlaget for utvalgenes arbeid er Sanksjonsreglementet, som klubbene har vedtatt på Forbundsstinget. Det er disse utvalgene, og ikke Forbundsstyret, som beslutter sanksjoner når det har vært brudd på NFFs sikkerhets- og arrangementsbestemmelser.

4. Forbundsstyret har, og har hatt, som hovedprinsipp at grove brudd på NFFs sikkerhets- og arrangementsbestemmelser i utgangspunktet blir anmeldt med innstilling om bot.

5. Det er selvsagt et grunnleggende ønske fra både NFF, NTF og NSA at resultatene i fotballens ulike turneringer skal reflektere lagenes sportslige prestasjoner.

Skjerfing

Redaksjonen er fortsatt både imponert og lettere overveldet over alle de gode skjerfingene vi mottar.

Dessverre er det til hvert nummer flere gode skjerfingene som ikke får plass, men ikke fortvil dersom ditt bidrag ikke har kommet med ennå.

Fortsett å skjefe, så blir det kanskje ditt bilde som pryder disse sidene neste gang.

God skjerfeshøst!

Tekst: Frode Sandberg

Cafe Leopold i Mumbai ble utsatt for terrorangrep 26. november i fjor. Servitørene lar seg fortsatt skjerfe. Foto: Fredrikke Monsen

Selv bønder i India er Enga-supportere. Foto: Ørjan Singh Kristiansen

Hos en lokal melkebonde utenfor landsbyen Ludhiana i Punjab i Nord-India. Foto: Ørjan Singh Kristiansen

I keiserbyen Hue i Vietnam i april i år. Foto: Tore Bornkessel

Sunniva i Frognerparken før Vålerenga-Braun 19. April 2009. Foto: Lesley Mari Paetz

Jack, Trude, Berit og Lesley foran Monolitten. Foto: Lesley Mari Paetz

Val Thorens i de franske alper. Foto: Thomas Astrup

Italienske Pisa. Foto: Thomas Astrup

John Carews garderobe i Aston Villa. Foto: Gøran Eriksen

Foran Sfinksen i Kairo. Egen-foto: Atle Reinsbakk

Gutten med frosken i Skien. Foto: Henrik Bøhle

Millennium stadion i Cardiff, Wales. Foto: Knut Skyberg

Murmester Knut Guttorm as

Medlem av Norske Murmesteres Landsforening

Utfører alt av håndverktjenester!

Egne servicebiler og håndverkere.
Spesialpriser til klansmedlemmer.

Mob: 91 71 31 05 • Fax: 22 23 51 61

SKAL DU
FORNYE, FORBEDRE,
SKIFTE UT, REHABILITERE,
RESTAURERE, OPPGRADERE,
REPARERE, ERSTATTE, TILPASSE,
FRISKE OPP, JUSTERE, KORRIGERE,
BEDRE, PERFEKTURERE, UTBEDRE,
RAFFINERE, RENNOVERE, BØTE,
EMENDERE, GJENOPPRETTE,
IMPLEMENTERE, LAPPE,
KONSOLIDERE, STELLE,
OVERHALE, VØLE,
GJENOPPRETTE
PUSSE OPP.
HAR DU EN
DRØM? OG
TRENGER
STRØM

SOM MEDLEM
AV KLANEN FÅR
DU 10% RABATT
KONTAKT OSS

**St. Halvard
Elektro AS**
TIF. 954 04 204
Mail: rune@sthalvard.no

Autorisert EL. installatør. St.Halvardsgate 23, 0192 Oslo

TEMA: SMÅHUS OG STILLE GATER

Bydelen og idretten

«Bydelslaget» snerrer de fra under pannebåndene sine. Hyllestsangene til bydelen vår synger vi i forkant av hver eneste kamp vi spiller. Og så viktig er «Vålerenga» for andre lag at Kanari-Fansen tilegner hele sitt tifoarrangement denne høsten til å markere hvor lite de liker den.

Da boka «Vålerenga – bydel med sjel» kom høsten 2002, ble det klart for meg at dette begrepet – «bydel med sjel» – det passer det ikke å sette etter mange bydeler. Vi ønsker i denne temadelen å vise hva bydelen betyr for idrettslaget, og hva idrettslaget betyr for bydelen.

Byggingen av de karakteristiske trehusene skjedde på grunn av byggreglene som innebar murtvang innenfor bygrensa som kom i forbindelse med bybrannen i 1624. Denne murtvengen skapte store forsteder som Rodeløkka, Vålerenga og Kampen rundt Christiania. Vålerenga ble en del av Oslo kommune i 1878, og fra året etter ble murtvengen gjort gjeldende også for tilgrensende deler av Aker, og det ble slutt på bygging av trehusforstedene.

På de kommende sider forsøker vi å presentere bydelen Vålerenga med idrettsbriller. Vi forsøker oss ikke på noen omfattende historisk gjennomgang, ei heller en oppsummering av Vålerenga som idrettssted. Disse oppgavene gjøres godt nok i bøker som den nevnte bydelsboka, og «Fra Sotahjørnet til Bohemen».

Kjell Henning Thon

Foto: Frode Sandberg

Småhus og stille gater

Tekst: Oksa
Foto: Frode Sandberg og Vålerenga Historielags arkiv

Når vi synger om småhus og stille gater mellom Gæljeberg og Etterstad, så er det et lite mirakel at treby'n på Vålerenga ikke blei jevna med jorda. Saneringsspøkelset dukka opp i Vålerenggata allerede for 80 år sia. Bydelen fikk sin dødsdom, men Vålerenga var bydelen som ikke ville dø. Vålerenga slapp skjebnen som ramma Enerhaugen og Vika. I Vika forsvant småhusa tel fordel for finanspalassa. Snusen, sirupen og hjemmebrenten blei bytta ut med cigarer, canapéer og cognac. Kapitalen og finkultur'n i Vika ga arbeiderkultur'n i Vika den siste olje, før arbeidsfolka blei tvangsflytta til Groruddalen.

På Vålerenga var det på det meste omtrent 120 småhus. I dag er det vel omkring 90 igjen. Den vanligste typen var på en etasje med et uinnreda loft som blei nådd via en utvendig stige. Mange loft blei etter hvert innreda til soverom eller små hybelleiligheter. Stigen blei erstatta med ei utvendig trapp. 200 uthus var det også. Dette var staller og grisehus, for ikke å snakke om alle utedassene. Denna trehusbebyggelsen vokste fram på Vålerenga fra 1850-tallet til 1878. Tyngdepunktet i byggevirksheten på Vålerenga fant sted fra 1875 tel byutvidelsen i 1878. Da blei det innført murtvang. Før 1878 lå Vålerenga i Østre Aker.

Teller vi med stort og smått av gater på Vålerenga, kommer vi til 20 stokker. For hvor går egentlig grensene for Vålerenga? Ekspertisen som vokste opp der vil nok mene at alt som er innafør Gjøvikbanen, Eidsvollsbanen, Galgeberg og Jordal hører til Vålerenga. Og har vi fått oss en liten akevitt, kan vi trøkke både mye av Etterstadsletta og Kværnerdalen innafør Vålerengas grenser. Hvorfor? Nesten alle som vokste opp på Etterstadsletta etter krigen gikk på Vålerenga skole. Det gjorde også unga i Kværnerdalen.

Alle disse gatene hadde hjørner, og hjørnekulturen blomstra. Den blomstra mest på Sotahjørnet, i krysset av Etterstadgata og Strømsveien, vel og merke på sørsida av Etterstadgata, og ikke på den andre sida, som Aftenposten har prøvd og innbille

oss. Den såkalte «Blåbua» på det andre hjørnet av Etterstadgata har aldri vært Sotahjørnet, og kommer aldri tel å bli det. På Sotahjørnet lå Sotakaféen, der en måtte huke seg ned under inngangsdøra for å komma inn. Opphavet til navnet er usikkert. Enkelte tunger vil ha det tel at navnet var etter fru Sot fra Hadeland, Gudbrandsdalen eller Nederland, som inntil 1890 var innehaver av kaféen. Andre tunger vil ha det tel at det skyldes all sota fra lokomotiva fra Gjøvikbanen, som passerte kaféen et kort diskoskast unna. Eller kanskje det var fra dem møkkete fyrstikkarbeidera fra Grønvold som slukka tørsten der.

I disse gatene bodde mesteparten av unga som seinere blei helter på «Store Stå». Flestparten drakk også fra drekkefontena i skolegården på Vålerenga. Leif Eriksen bodde i Vålerenggata 5.

Han fikk 13 sesonger og 142 toppseriekamper i VIF og lagde 58 mål, og fikk også fire landskamper. I samma gården bodde også John Arne Rossholt som spelte 53 toppseriekamper for VIF. Han var svensk statsborger. Fire landskamper fikk også Åge Sørensen som bodde i Etterstadgata 20 a. Han fikk 16 sesonger i VIF og spelte 162 toppseriekamper. Toffa Olsen var født på Grønvold, men bodde i en periode i etasjen over det som i dag er Vålerenga Vertshus. Han spelte 146 toppseriekamper for VIF og 34 landskamper, og var helten min.

Keeper Helge «Bonden» Sørli med 13 sesonger og 158 toppseriekamper i VIF bodde i Vålerenggata 39, og fløtta seinere noen spydkast opp tel Ensjosvingen. Jack Kramer, glidetacklingseksperter, bodde i Hedmarksgata og fikk sju landskamper. Så hadde vi Terje «Henger'n» Hellerud som bodde i Jordalgata, men gikk på Vålerenga skole. Den elegante Arne Jakobsen bodde i Enebakkveien. Den fargerike Leif Olsen med tre landskamper bodde i Numedalsgata, om jeg ikke husker feil. Einar Bruno Larsen kom fra Brinken på Kampen. Han scora 56 mål på 155 kamper og fikk tre landskamper. Fra

Kampen kom også centerhalf Bjarne «Bamse» Hansen med 17 sesonger i VIF, 158 toppseriekamper og tre landskamper, og på Kampen bodde også den nylig avdøde Arild Andresen, som fikk en landskamp, men han hevda han fikk to: den første og den siste. Arild Andresen overtok plassen etter Tippen, og Tippen trur jeg også var fra Kampen, men han fløtta tidlig tel Sveriges gate. Lista kan gjøres lenger enn et straffespark.

Hvordan jeg veit alt detta kan dere takke Jarle Teigøy, Bjørn Arild Gjerdalen, Ragnhild Wilhelmesen og flere som blir fornærma fordi jeg ikke nevner dem.

I disse stille gatene bodde det ingen direktører og ambassadører, og vi var glad for ikke å ha dem der, men alle elska Ella i kjeller'n, som dreiv melkebutikk på hjørnet av Sveriges gate og Fritjovs gate. Der kunne vi kjøpe på krita. Og for å patinere denna antikvariske snutten, så kan jeg fortelle den oppvoksende slekt at jeg sjøl har vært med å rydda snøen i Vålerenggata med hest, slede og spade, men det var for jeg blei kjønnsmoden og fikk stor kruntapp med hår på.

Litt om Vålerengas bydelshistorie

Tekst: Even Haugseth, leder, Vålerenga Historielag
Foto: Vålerenga Historielags arkiv

Gatene på Vålerenga ble hovedsakelig anlagt i løpet av de siste førti åra av 1800-tallet, bortsett fra Strømsveien og Enebakkveien. De var eldgamle innfartsveier helt fra middelalderen til den lille byen Oslo som lå der hvor vi finner Gamlebyen i dag. På Galgeberg, der hvor disse to veiene møttes, lå byens gamle rettersted. Av navnet skjønner vi at det var der galgen sto, og der ble de som hadde gjort alvorlige lovbrudd hengt, pint og plaget. Før 1850 var det ikke mange hus her, bortsett fra noen få nede ved Galgeberg og enkelte langs Strømsveien.

Oppe ved kjerka lå det en gård som ble kalt for Vålerenga hovedgård, og som eide jordene rundt. Det eneste huset som er igjen av denne gården, er det som i dag er prestegård. De fleste har sikkert sett det hvite, gamle huset ved siden av kjerka, der hvor Gelius bor. Fra midten av 1800-tallet skjedde en del viktige ting i området som skulle få store konsekvenser for den videre utviklinga på Vålerenga. Det var at Norges første jernbane ble anlagt rett gjennom Vålerenga til Eidsvoll, rett nedenfor kom Kværner Brug nede ved Alnaelva, det kom teglverk bl.a. på Jordal og nedenfor Kværner og Nitedals Tændstikfabrik kom oppe ved Helsfyr.

At en kunne få arbeid, gjorde at mange ville flytte hit. Gatene ble anlagt på jordene til gården og folk fikk tomter langs disse. Den store husbygginga fant sted fra 1859 til 1878, den gang Vålerenga lå utenfor byen, og det var tillatt å bygge trehus. I løpet av de 19 åra ble det en liten by her rett utenfor bygrensa. Bortsett fra de anlagte gatene, var ikke så mye organisert her oppe. I 1878 ble også Vålerenga en del av byen. Da ble det sving på sakene, og området fikk både brannstasjon, politistasjon, skole og kjerke i løpet av noen år. Bydelen opplevde da også å få en identitet og etter hvert en ikke ubetydelig økende patriotisme. Miljøet rundt skolen og kjerka var også med på å bygge opp interessen for idrett, og flere mindre idrettslag så dagens lys på begynnelsen av 1900-tallet.

Den 29. juli 1913 ble Idrætsforeningen Spring stiftet, og allerede året etter skiftet den navn til Vaalerengens Idrætsforening. Dette skulle komme til å bli den største av dem alle. Det fine med for-

Et flott bilde av Vålerengens vakre kirke, lenge før taket forsvant...

eningens navn, var at den hadde bydelens navn i seg. Vålerenga hadde fått enda en ting å være stolt over. Hjørnene på forskjellige steder av Vålerenga, har fra gammelt av vært samlingssteder for folk. Sotahjørnet ble stedet hvor VIF-tilhengerne samlet seg.

Sotahjørnet

Hvis det er noe sted som, ved siden av kjerka og skolen selvfølgelig, er med på å understreke Vålerengas identitet, så er det nettopp Sotahjørnet. Helt siden Sotakaféen ble revet, har mange savnet et symbol for at dette er selve Sotahjørnet. Vålerenga Historielag har via avisutklipp sett at på 1970-tallet forsøkte gutta som hadde vanka her, å få noe mer ut av dette stedet ved å få satt opp

Sotahjørnet, med Sotakafeen på hjørnet med inngangen mot Strømsveien.

krakker her. I 1999 leverte vi inn forslag til Oslo Byes Vel om å få opp skilt blant annet her på hjørnet. Dette fikk vi ikke gjennom, for antakelig forsto ikke Oslo Byes Vel hvilken betydning dette hjørnet har hatt i denne bydelen.

Hjørnekulturen på Vålerenga har en lang historie. Det var ofte på hjørnene folk samlet seg og slo av en prat. Et av de eldste samlingsstedene i så måte må være nettopp der. Strømsveien var fra gammelt av hovedinnfartsåre fra bygdene i Aker, på Romerike og enda lenger utover. Det kom tidlig opp bebyggelse langs denne veien. Her var serveringssteder og skystasjoner. Det ble naturlig å stoppe på slike steder for både bønder og andre. Både disse og dyrene de hadde med seg, hadde behov for mat og drikke. Det lille enetasjes trehuset som sto her, var antakelig et etablert serveringssted også før Vålerenga ble bygget ut. Det ble derfor også et naturlig samlingspunkt for de som fikk seg arbeid i dette området eller bosatte seg her.

Selve hjørneeiendommen hadde adresse Strømsveien 51. Den lå der hvor det nye huset er reist og plenen innenfor stakittgjerdet nå ligger. På oversida av nr. 49 som fortsatt ligger der. Den er det mange som kjenner som Ingvaldsengården. Det var to små hus ut mot Strømsveien i nr. 51 og tre bakgårdshus, bl.a. stall. Det nederste av de to husene mot veien lå faktisk et hakk lenger ut på fortuet enn den husrekka vi har her i dag. Selve hjørnehuset lå litt lenger bak fra fortuet og litt ut i Etterstadgata slik at den hadde en liten bøy ytterst mot Strømsveien. Mellom disse hu-

sene var det en port, og det nederste huset hadde bare inngang fra baksida.

I 1883 var det en som het Ole Andersen og kona Gunild som bodde der. Han sto da som eier av gården. De hadde til og med tjenestepike. I 1899 var Gunild blitt enke og bodde her. Hun var da også eier. I tillegg bodde det ei enke som het Laura Aronsen der. Hun var frihandler. Rundt århundreskiftet ble det ny eier, og det var Schous Bryggeri. Det var den gang vanlig at bryggeriene eide serveringssteder rundt omkring i byen. I 1902 bodde ølkjører Karelius Gulbrandsen her sammen med kone og fem unger. De hadde også en losjerende malermester boende hos seg. I 1907 var det fortsatt Schous Bryggeri som eide eiendommen. Karelius' familie var blitt større, og med de andre som bodde her, var det til sammen 12 stykker som hørte til her i de små husa.

Rundt 1900 kom også fotballen til Vålerenga. I 1913 ble VIF stiftet i bakgården på Vålerenggata 29 nede ved Ingeborgs gate. I mange år hadde ikke VIF noe ordentlig klubbhus. Sotahjørnet ble det store samlingsstedet for både aktive og tilhengere av klubben. Her diskuterte de tidligere resultater og la strategien for kampene framover. VIF hadde også oppslagstavle på det nederste av husa her. I og med at Schous Bryggeri eide kaféen en periode, var det naturlig at de solgte det de produserte her. På et tidspunkt må likevel Sotakaféen ha blitt avholdskafè. På døra inn til kaféen sto det Cafè med C. Denne døra er forresten bevart og er i privat eie.

Jeg har hatt en liten prat med Bjørg Staal som er fra Strømsveien 44, og Arild Andresen som vi kjenner godt fra VIF. De husker kaféen fra trettitallet og utover. Inne i kaféen var det lavt under taket og enkel møblering. En disk sto til venstre. Noe av den var dekket med gitter så en ikke kunne forsyne seg av kakene som lå innafør. Det var to småbord med trestabretter rundt. Det var ei tegning på veggen som oppfordret til å ikke nyte medbragt eller spiritus. Om dette ble håndhevet, er en helt annen sak. I et rom innafør kunne en også sitte ned og få servering. Kaffen ble kokt på en svartovn med ringer i et kjøkken. En fikk kjøpt «Landsøl» som var en type lagerøl uten særlig alkohol, eller ingefærøl. Det siste ble kalt for «Piggrådøl» av gutta på hjørnet fordi det brusa så fælt.

Alle skjønte hva det ville si at en skulle inn og ta en «PIGGTRÅD». Det hadde gul etikett hvor det sto A. Parelius og var visstnok produsert på Nora Fabrikker. En kunne også få kjøpt en pose med epler for 25 øre der, og disse var fra hagen i bakgården. En kunne også få kjøpt iskrem der. Det var noe stort for unga den gangen og ikke så vanlig. En av de som vanka mye her var Kyter'n, eller Wilhelm Holteberg Hansen som han het. Han var født i 1910 og bodde i Islandsgata 12. Han forteller om ei fru Jensen som sto for kafédriften her. Dattera hennes, fru Berger, tok så over. Hun hadde to døtre, Sigrid og Gullborg, samt sønnen Gunnar. Kaféen ble nedlagt på 1950-tallet. Opplysninger vi har fått sier at kaféen ble revet i 1956 mens andre mener at husene sto der til rundt 1960.

SOTAKAFÈEN

På Vålerenga lå det en ørliten kafé, der stedets ungdom vanka og gjerne eldre med. Den lå på Sotahjørnet, med inngang mot nord, vertinna het fru Berger, ei vakker bestemor. Om hu fortjente blomster? Jeg finner ikke ord. Om Storleiken var liten, var kundekretsen stor. Og hit, til denne stua, et ly for vær og vind, spaserte gjerne gutta fra Vålerenga inn.

Her vitset, skrek og lo vi og diskuterte høyt, helst idrettsprestasjoner og ellers all slags sprøyt. Og en av oss var «Biggen», hvis øyne plirte lurt, han lignet mest et eple, et som var riktig surt. Men jeg var syndebugken fru Berger «elsket» mest. På meg hu gjerne skjelte og smelte som en prest. Og ble hu riktig sinna, så skrek hu som en katt, som går på frierfotter en deilig sommernatt.

Da hendte det hu tok meg så lett som høvelflis og styrte meg mot døra på ekte kjerringvis. Og ut på gata før jeg så solaspruten sto, mens mine kamerater lå langflate og lo. Akk ja, slikt hendte ofte i mine ungdomsår, da jeg var full av synden som det i skrifta står. Men nå er stua borte, fru Berger likedan. Og vi? Vi er på vandring mot evig ukjent land.

Kyter'n

Sotas navneopphav

Noen mener navnet Sota kom av at det bodde ei fru Sot her. Det sies at hun var fra Hadeland, mens andre sier hun var fra Gudbrandsdalen. Det finnes et sted i Skjåk som heter Sotaseter. Noen har hørt at hun var fra Nederland og skreiv etternavnet med to øer: Soot. Atter andre hevder at det hadde med de møkkete eller sotete arbeidera på fyrstikkfabrikken oppe ved Helsfyr som vanka her.

I et avisutklipp fra Arbeiderbladet i 1953, skrevet av Erik Lund i klasse 7 b ved Vålerenga skole, står det: «Vika har Rådhuset og Frogner har Vigelandsanlegget, men Vålerenga har Sotahjørnet», sa en mann til meg da vi ba ham fortelle litt derfra. «Sotahjørnet har tradisjon», sa han. «I alle år har det vært Vålerengguttas møtested». I dag er det i hvert fall det. Særlig er det V.I.F. det snakkes om. Her kan vi yngre høre om «Kinger'n», «Hjalla» og «Tippen» og mange andre som sparka i gamle dager, og fra i dag om «Toffa» og Leif og Asbjørn som vi jo kjenner selv.

Jeg traff en annen Vålerenggutt nede på Sotahjørnet. Jeg spurte ham hva navnet kom av. Han svarte: «Hva navnet kommer av, har ikke en gang dagspressen kunngjort rett, men vi vet jo at for mange år siden røk sverte av pipa der, når fru Jensen tente fyr inne i det store ildstedet på kjøkkenet, og var det da røyknedslag, så kunne man bli nokså sotet hvis man sto et stykke unna». Om vinteren

er det stille der, men når våren tar til, kommer det flere og flere. Sotahjørnet har nå som før mottoet «alt for V.I.F.», så det er Vålerengens hjørne i ordets beste forstand. Det var her V.I.F. gikk sammen med Sportsklubben Olymp. Alle de gamle Vålerenggutta kommer aldri til å glemme, men minnes Sotahjørnet. Andre er helt klare på navneopphavet: Det var røyken fra togene på Gjøvikbanen som går i skjæringa rett ovafor Sotahjørnet. Det var

OH 002
Foto: Odd Hildonen

OH 001
Foto: Odd Hildonen

ikke elektriske tog da den ble anlagt rundt 1900. Denne svarte røyken velta opp og dreiv nedover Strømsveien mot Sotahjørnet. Vi skal ikke ta stilling til hvilken av disse teoriene som er mest sannsynlig her i dag.

Miljøet rundt Sotahjørnet i dag

Vålerenga Historielag har engasjert seg i kampen om bevaring av det typiske og tradisjonelle miljøet som er igjen på oversida av Sotahjørnet. OBOS eier tomte hvor Etterstadgata 2 ligger. Det er bua fra 1922 og det gamle, gule bolighuset som ligger rett bak. Disse ser ikke så pene ut pga. manglende vedlikehold og alt rotet

← **Vålerenggata.** Den øverste delen av Vålerenggata med de karakteristiske små trehusene som kjennetegner bydelen. (Legg også merke til trikkeskinnene som nå er borte.)

← **Danmarksgate.** I den høye gården i venstre billedkant ble VIF sin forgenger «Spark» stiftet i 1903.

← **Det nederste bildet er et flott bydelsbilde fra Ingeborgsgate med Vålerenga Kirke i bakgrunnen.**

ellers på eiendommen. Det gule huset er riktignok et av de eldste husene vi har på Vålerenga. Det finnes branntakst på det helt fra 1859. Bortenfor der ligger Pottemakerhaugen i nr. 4 som er et kombinert bolig- og næringsbygg fra slutten av 1800-tallet. Her har det vært pottemakeri, skifabrikk, og skismøringsfabrikken Bratlie. I dag er det en liten trevarefabrikk der.

Lenger borte ligger også et gammelt, spesielt næringsbygg i nr. 6 med sin spesielle historie. Det meste av dette er sterkt trua av OBOS' enorme byggeplaner. Vi ønsker at dette som hører med til miljøet rundt det spesielle Sotahjørnet skal gjøres i stand og framstå som et bevis for det mangfoldet av småhusbebyggelse som er typisk for Vålerenga. Bydelsutvalget i Gamle Oslo har gått imot OBOS' byggeplaner for området. Vålerenga Historielag har i samarbeid med Byantikvaren og Vålerenga Vel utarbeidet et forslag som også tar hensyn til bevaring og istandsettelse av den gamle bebyggelsen her. Dette er imidlertid ignorert av en arrogant Plan- og bygningsetat som tydeligvis har et nært samarbeid med OBOS i denne saken. Selv om dette området ikke er regulert til spesialområde for bevaring, som store deler av Vålerenga ellers er, er det like viktig å ta vare på de karakteristiske bygningene her. Dette bør veie tyngre enn at pengemakt igjen skal styre utviklinga her oppe og at OBOS med god hjelp av Oslo kommune nok en gang skal pådytte småhusbydelen Vålerenga noe som absolutt ikke hører hjemme her.

For et par år siden avduket VIF og Vålerenga Historielag i samarbeid med Oslo Byes Vel et emaljert skilt på Sotahjørnet. Flere avisskriverier avslørte at det var full forvirring om hvor Sotahjørnet egentlig er, så vi syntes det var viktig at dette historiske hjørnet skulle merkes en gang for alle. Vi har også et ønske og håp om at vi skal få reist et minnesmerke i form av en skulptur der. Til dette kreves det penger og innsats, så vi må stå på framover. En anerkjent skulptør som er villig til å gjøre dette, bor på Vålerenga, og hun er helt klar på hvordan den skal se ut. Vålerenga Historielag håper på et tett samarbeid om dette i tida som kommer. Målet må jo være at denne skal avdukes på VIFs 100-årsjubileum den 29. juli 2013.

Vålerenga var mer enn klubben fra Sotahjørnet

Vålerenga var ikke bare Vålerengens Idrettsforening. I fotballens begynnelse på starten av forrige århundreskifte, hadde nesten hver gate i bydelen sin egen klubb. Noen av gateklubbene ble tidlig borte, noen slo seg sammen for å bli større og bedre. Sånn i ettertid ser en hvor tilfeldig det er at noen klubber er blitt store, som VIF, og noen bare har blitt helt borte. Slik var det over hele byen.

Tekst: Bjørn Arild Gjerdalen

Foto: Vålerenga Historielags arkiv

Da VIF ble stiftet i 1913 ble for eksempel raskt klubbene Tordenskjold, Storm og Trompeten fra Vålerenga innlemmet i VIF. Når så den litt større klubben Olymp fra Vålerenga slo seg sammen med VIF i 1918 førte det til at VIF fikk tilgang på gode ledere som John Larsen samt gode Olymp-spillere som Hjalmar Olsen (Hoftvedt) og Tippen Johansen. For å illustrere hvor små forholdene var så var John og Emil Larsen to brødre som begge var både stiftere og så ledere i hver sin klubb på Vålerenga, John i

Olymp og Emil i Vålerengens IF. Begge bodde hjemme, så det ble rikelig anledning til å diskutere klubbene og fremtiden. Moren i huset overhørte mange av diskusjonene og foreslo flere ganger en sammenslutning for gutta. Til slutt syntes også brødrene at en slik løsning var den beste. Dermed gikk Olymp inn i VIF. Det ga umiddelbart resultater! Vålerenga ble Oslo-mestere i klasse C, og rykket opp i klasse B. VIF rykket opp i A-serien allerede i 1921 og nådde med det sin første store milepel.

Her trener Jordal IF i gymsalen på Vålerenga skole. Den fremtidige VIF-spilleren Leif Olsen henger i ribbeveggen midt på bildet.

I 1923 meldte også friidrettsklubben Snorre seg inn i VIF. Denne klubben hadde sitt opphav i Sveriges gate og hadde sitt hjørne der hvor Sveriges gate går ut i Danmarksgate. Begge klubbene var enig om at det ikke var grunnlag for to idrettsforeninger på Vålerenga, og man håpet at Snorres inntreden i idrettsforeningen ville bli like vellykket som når Olymp ble med i 1918. Sammen blir man bedre. Og dette hjalp sikkert til at i 1927 kom den andre store milepelen i Vålerengas historie, VIF ble kretsmeistere for første gang.

VIF blandet ikke idrett og politikk. Klubben fra Sotahjørnet representerte dermed den upolitiske, såkalte borgerlige siden i idretten. Arbeideridrettslagene (AIF) hadde en egen serie og fikk ikke spille mot de borgerlige lagene før etter krigen når fotball-Norge ble samlet til ett rike. Så det første møtet mellom bydelens største lag Vålerengens IF og Jordal IF skjedde først i en kretskamp høsten 1945. I august møttes de to klubbene igjen og VIF vant 2-1. Unggutten Leif Olsen spilte en glimrende kamp for Jordal, og gutten fra Hedmarksgata skulle senere gå over

➔ Dette er Tippens Olymp-pin. Han sto jo tidligere i denne Vålerenga-klubben.

til nettopp VIF. Leif ble stor stjerne i VIF, han botta inn med mål og ble landslagsspiller, men han glemte aldri hvor han kom fra.

Det var tre arbeideridrettslag i bydelen

Jordal IF stiftet i Vålerengata 17 i 1921 var den største og mest stabile arbeideridrettsforeningen i bydelen. De hadde blå og hvitstripete drakter, og klubben hadde sitt treffsted på hjørnet Vålerengata og Opplandsgata. Alle klubbene i bydelen hadde sitt hjørne, så hjørnekul-

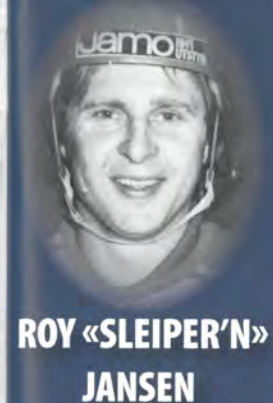
turen på Vålerenga var mye mer enn Sotahjørnet til VIF.

Vålerengens Arbeideridrettslag (VAIL) kom fra Totengata og hadde sitt hjørne der Totengata går ut i Strømsveien. Idrettslaget fra «Knivstikkergata» hadde dessverre en trist Oslo-rekord, ikke noe annet lag i byen har hatt så mange arbeidsløse medlemmer. Av 112 menn var 78 uten arbeid. VAIL gikk inn i Jordal IF i 1936.

Kværnerdalens IF kom fra industriområdet nedenfor Vålerenga og gikk også inn i Jordal IF ganske tidlig.

VIF hadde som de andre idrettsforeningene i bydelen heller ikke mye penger, inntektene ble det man tjente på å arrangere basarer. Klubbens folk var trenere i klubben og til tider var mange av medlemmene arbeidsledige. De arbeidsledige slapp å betale medlemskontingent.

HVOR ER DE NÅ?

ROY «SLEIPER'N» JANSEN

Tekst: Bjørn Arild Gjerdalen
Foto: Vålerenga Historielags arkiv

Serie- og cupvinner SLEIPER'N

Sleiper'n er en skikkelig Vålerenga-gutt. Roy «Sleiper'n» Jansen er født og oppvokst på Vålerenga, som nærmeste nabo til Vålerenga skole, i 4. etasje i Islandsgata 12. Rett over gangen for Kyter'n, Vålerengas egen dikter.

Det kom for øvrig mye kultur fra denne gården. Elef Kyvåg som lokalt ble kalt «Skrika fra Islandsgata» var også fra Islandsgata 12. Han var et kjent navn i norsk revyverden på 40- og 50-tallet. Han spilte også både fotball og bandy i VIF og var formann i klubben i ni år. Siden ble det vel mest Bækkelaget SK på den familien...

Faren til Sleiper'n, som hadde kallenavnet «Boss», spilte også fotball på Vålerenga sammen med Tippen, Tuben og de andre gutta fra skikkelig gamle dager.

Hvor er du nå, Sleiper'n? Hva driver du med?

Nå har Sleiper'n flytta ut av byen, han har i mange år bodd på Skullerud syd i Oslo. Han har samboer og fire voksne barn, barnebarn har det også blitt. Sleiper'n er alltid i farta, sist jeg ringte så var han på fjellet og fiska, fisking er for øvrig den store lidenskapen og for det var han i Brasil...

Det er altså både slutt på den tiden da han briljerte på Amfi'n og på den tiden da Sleiper'n og gutta jobba i Kvikk Ryddekompani hos Makker'n i Tromsøgata. Det var her på Rodeløkka at Odd Iversen, Trond Hoftvedt, Geir Karlsen og gutta jobba på 70-tallet. Makker'n, Trond og Roy har opp igjennom årene fortalt meg mye om den tida, VIF og Kvikk Ryddekompani ble nærmest synonyme og Makker'n sa selv at han eide VIF i sju år på 70-tallet. På det meste kunne det være 10-15 A-lagsspillere i fotball og ishockey som jobba hos Leif «Makker'n» Antonsen i Kvikk Ryddekompani.

Men tilbake til gutten fra Islandsgata. Roy var dobbelt norgesmester både i fotball for junior og ishockey senior da han i 1968 ble tatt ut både i ishockey og på juniorlandslaget i fotball. Sleiper'n måtte gjøre et valg mellom fotball og ishockey, om han ville eller ikke. Valget falt på hockeyen, og kanskje var det ikke så rart. Sleiper'n var nemlig en ishockeyartist helt utenom det vanlige – med kølleteknikk, kroppsfinter og et overblikk som bare «Shampo» har oppvist maken til i Norge.

Sleiper'n debuterte på A-laget til Vålerenga allerede i 1966. Da var han 16 år, og han ga seg ikke før i 1984 etter 18 sesonger på Vålerengas A-lag. Heldige er vi som fikk oppleve en sesong som den i 1981/82 og rekka med Sleiper'n, Geir Myhre og Ilkka Kaarna.

Sleiper'n følger selvfølgelig fortsatt med sitt kjære Vålerenga, så han er ofte å se både på Ulleval og på Jordal Amfi.

Presten Per Arne Dahl flyttet til Vålerenga på 50-tallet, han er i dag også en dyktig forfatter og foredragsholder. Et av foredragene er fra barndommen hans på Vålerenga og heter «Med Sleiper'n som kompis og Rektor Skranes som forbilde. Glimt fra Vålerenga 50 år etter».

En av historiene i dette foredraget er at Sleiper'n hadde sagt til den nyankomne Per Arne som akkurat hadde flyttet til Vålerenga at han kan godt få være kompis med han, men da må du kunne banne skikkelig først! Sleiper'n skjønte jo fort at det ikke var banning på skikkelig Vålerengelsk «prestesønnen fra Gjøvik-traktene» var best til. Sleiper'n ler godt når jeg forteller denne historien, for den hadde han glemt.

Sleiper'n og jeg har avtalt å treffes på Vålerenga nå i sommer, ta noen øl samt rusle rundt i bydelen og «juge» litt.

Gleder meg!

Hvor har det blitt av alle laga?

Rundt århundreskiftet vokste det opp fotballklubber i hver gate i byen. Noen ble borte og noen slo seg sammen og ble større og bedre. Tilfeldigheter og ikke minst mye dyktighet gjorde at det ble Vålerengens Idrettsforening, den lille idrettsforeningen fra Sotahjørnet på Vålerenga, som til slutt ble hele Oslos stolthet.

Tekst: Bjørn Arild Gjerdalen

Foto: Vålerenga Historielags arkiv

Jeg har i mange timer opp igjennom årene snakket med Arild Andresen om Vålerenga, både bydelen og idrettsforeningen. Men også de andre klubbene i byen interesserte oss. Jeg spurte og Arild hadde svar på meste, så da var bare å spørre og notere. Vi hadde de samme interessene rundt dette temaet og storkoste oss når vi snakket om klubbenes opprinnelse, draktfargene og hvem som spilte på de forskjellige lagene. Til og med hvilken gate den enkelte spilleren bodde i og når han var født hadde Arild svar på. Arild var født i 1928 og døde i 2008, og vi har heldigvis fått skrevet ned mye av hans viten. Her er litt av det jeg har fått med meg om de andre klubbene i byen:

Hele 98 klubber ble tatt inn i Oslo (Kristiania) fotballkrets sine første 25 år fra 1905 til 1930. Oslo Fotballklubb fra bydelen Oslo i daværende Kristiania var den første klubben fra østkanten som ble med. 1. januar 1925 ble Gamlebyen det nye offisielle navnet på denne bydelen.

Oslo FK ble værende i kretsen ut 1914-sesongen, da de slo seg sammen med Ski og fotballklubben Njord (som igjen var en sammenslåing av klubbene Torshaug IF og Bjølsen FK). Den nye klubben fikk navnet Kristiania Ballklubb og ble stiftet i 1915. Torshov-klubben Frem 1914 gikk senere inn i Kristiania Ballklubb og den nye klubben skiftet navn til Skeid i 1925, da byen skulle bytte navn til Oslo.

Vålerengens Idrettsforening kom med i NFF først fra 1917. De første klubbene som var med fra starten i kretsen var vestkantklubbene Akademisk Fotballklubb, Kristiania Idrettsforening, Ski og Fotballklubben Lyn, Odin og Idrettsforeningen Viking.

Oslo Ballklubb kom også fra bydelen Oslo, som ble hetende Gamlebyen da hele byen skiftet navn. Oslo Ballklubb ble stiftet

29.6.12, altså litt over et år før naboklubben VIF ble stiftet. Logoen var også snarlik den VIF skulle få, oval med navnet øverst og stiftelsesdatoen nederst. Oslo BK hadde sorte trøyer med en hvit stolpe foran og bak og hvite bukser. Vålerengens IF kom med i kretsen i 1917 og Oslo BK kom inn året etter. Oslo ballklubb bygde som VIF opp en organisasjon med generalforsamlinger, styre, månedlige medlemsmøter, komiteer og sportsutvalg. Oslo Ballklubb hadde som formål å få sportslig utvikling i fotball og ski samt fremme kameratskapet i klubben, til og med fremtidige æresmedlemmer i klubben ble tidlig nedskrevet. Mange likheter mellom VIF og Oslo BK, men ballklubben ble bare tilsluttet NFF fram til 1925.

Sportsklubben Strong ble stiftet i 1915, og har hatt fotball, bandy og ishockey på programmet og har hevdet seg godt i alle grener. Grünerløkka-klubben kom med i A-serien i fotball fra 1929 hvor de vant og ble kretsmestere, men innsatsen varierte sterkt gjennom årene. Klubben spilte i A-klassen fram til krigen, men fotballsporten gikk tilbake etter krigen. Da Norges Ishockeyforbund ble stiftet i 1934 var Strong en av sju Oslo-klubber som var med. Og klubben ble Norgesmester i ishockey i 1948! Dæhlenengens Ski og Ballklubb gikk sammen med Strong i 1940. Draktene var fiolette med hvit bukse.

Klubben slo seg i 1952 sammen med naboene B 14 og Spero og dannet Grüner Idrettslag. Hugin ble også med i Grüner fra 1969. De fiolette fargene fra Strong er videreført i Grüner IL.

Sportsklubben Kampørn ble opprinnelig stiftet som en gutteklubb på Kampen. Klubben fikk navnet Kampørn i 1917, og kom med i Oslo fotballkrets fra 1920. Klubben hevdet seg godt i A-klassen fra 1925, men etter 1930 gikk det til-

➤ VIF-LYN på 1930-tallet på Frogner. Arne Eriksen i midten.

bake. Klubben har fostret flere glimrende spillere, som har gått over til andre klubber. En av Vålerengens beste spillere, Trygve Arnesen, var en av disse. På programmet sto fotball, ski og ishockey. Draktene var gule med blå stolpe foran og bak og blå bukse.

Mercantile Fotballklubb ble stiftet i 1903, og kom med i forbundet samme året. Frognerklubben har store tradisjoner i norsk fotball, de ble Norgesmestere i 1907 og 1912 og de ble kretsmestere 8 ganger. Mercantile hadde mange landslagsspillere i de første årene, i den første landskampen Norge spilte var hele 9 spillere fra Mercantile. På midten av 20-tallet gikk klubben sterkt tilbake. Klubben hadde lyseblå drakter. Klubben slo seg sammen med naboklubben Trygg i 1947, og den nye Frogner-klubben fikk navnet Idrettsforeningen Mercantile-Trygg. Den nye klubben hadde fotball, ski, bandy, ishockey og tennis på programmet. Draktene ble blå med hvit bukse. Gamle ærverdige Mercantile har i de senere år fått et nytt liv ved Abildsø på Oslos østside.

Trygg ble stiftet i 1907, og kom med i Oslos A-klasse i 1916, men måtte forlate klassen i 1932 uten noe mesterskap. Klubben hadde én storspiller, Jacob Berner, som fikk 25 landskamper. Om ikke Frogner-klubben hevdet seg i fotball, har den atskillige ganger vært i finalen i NM i bandy, og har også et NM-gull.

Trygg var den første klubben i landet som tok opp ishockey på programmet. Allerede i 1932, to år før de selv var ini-

tiativtagere til stiftelsen av Norges Ishockeyforbund, begynte Trygg med ishockey. Klubben er to ganger Norgesmester i ishockey. Trygg hadde gule og svarte stripete drakter.

Sportsklubben Oslo-Odd ble stiftet i 1920 og tilhørte fra starten AIF. Den hadde grener som bryting, boksing og fotball og hadde ca. 200 medlemmer i 1952. Klubben var fra Kampen, og var særlig kjent for sine utmerkede bokser og brytere. I fotball arbeidet klubben mye med de yngre, og de trente på Valle. Draktene var gule med blått belte og blå bukser.

Sportsklubben Press ble stiftet i 1920 og kom fra Vaterland, og forandret derfor i 1922/23-sesongen navnet til Waterloo. Samme år ble de også medlem av Oslo fotballkrets. De tok tilbake sitt opprinnelige navn i 1925.

B 14 som opprinnelig het Ball- og skiklubben av 1914 sognet til Grünerløkka og ble stiftet i 1914. Senere ble klubben Oslo-Sparta opptatt i B 14. Klubben ble opptatt i NFF sammen med VIF i 1917. I tillegg til fotball drev laget med bandy, ishockey, håndball og skisport. Draktene var kornblå med rustrode armer og hvite bukser.

Klubben hadde en god periode i A-klassen fra 1932 til 1934, men klubben ble også kjent for å ha den flotteste ishockeydrakta man hadde sett i landet før krigen! B 14 slo seg sammen med Grünerløkka-klubbene Strong og Spero og lever nå videre som Grüner Idrettslag som har tatt 1914 som stiftelsesdato.

TEMA: SMÅHUS OG STILLE GATER

Bislet ski og ballklubb ble stiftet i 1945 og ble opptatt i fotballforbundet året etter. De drev med fotball, skisport og håndball. Draktene var hvite med blå stolpe og blå bukse.

Ski og ballklubben Frogg ble stiftet i 1916, og slo seg sammen med Kampen Idrettslag i 1916 og tok navnet Idrettslaget Frogg. Opprinnelig kom klubben fra området rundt Christian Kroghs gate, men klubbens sentrum ble etter hvert Kampen. Frogg ble opptatt i fotballforbundet i 1920, og klubben hadde egen bane på Valle. De spilte fotball og bandy i vinrøde og gule vertikalstripete drakter med hvite bukser.

Gjøa ble stiftet i 1914. I 1945 gikk gutteklubben Skjold fra Torshov inn i Gjøa, og klubben hadde raskt 260 medlemmer som drev med fotball, bandy, ski, ishockey og håndball. Men så sluttet rekrutteringen og klubben klarte ikke å beholde sin posisjon. Klubben kom med i A-klassen i 1923 og spilte i denne helt til 1940. Gjøa hevdet seg meget godt i disse årene og kjempet flere ganger om tet-plassen med de beste Oslo-lagene. Fra den første NM-kampen mot Sarpsborg i 1923 var Gjøa et bra cup-lag, de kom til kvartfinalen både i 1927, 1934 og 1939. Klubben var kjent for å ha et meget allsidig treningsprogram som omfattet teori, taktikk, ballteknikk og kondisjonstrening. Draktene besto av blå og rød vertikalstripete troye og blå bukse.

Fredensborg ski- og ballklubb ble stiftet i 1910 som en gutteklubb med navnet Ørn. Klubben var i sin tid byens beste gutteklubb, men fikk avslag da den søkte opptak i fotballkretsen da man disponerte for få baner til lagene. Ørn gikk derfor i spissen for dannelsen av en sammenslutning av utenforstående klubber, hvilket resulterte i Kristiania og Omegn Sammensluttede Fotballklubber (KOSF). Dette var den samme foreningen som VIF var med i fram til de kom inn i fotballkretsen i 1917. I den første kampen mellom Ørn og VIF vant Ørn.

Klubben kom med i forbundet i 1915, og dermed hadde man to klubber som het Ørn i Norges Fotballforbund. Laget måtte dermed spille kamp mot Ørn Horten om retten til navnet. Ørn fra Oslo tapte, og tok da navnet Kristiania Kameratene, dette navnet beholdt klubben til 1925 da byen skulle skifte navn til Oslo. Kristiania Kameratene slo seg sammen med Fredensborg det samme året og ble enige om at nå skulle klubben hete Fredensborg Ski og Ballklubb.

I 1946 sluttet også Westye IF seg til klubben og man hadde grupper for fotball, håndball, bandy og skisport. Fredensborg ble en av Norges beste håndballklubber og endte sine dager i Ski, da de slo seg sammen med Ski IL og ble hetende Fredensborg/Ski. Fredensborg hadde gule trøyer med sort stolpe, hvite bukser og sorte strømper med gule render.

Hedmarksgata 1, 0658 Vålerenga

Åpningstid: man-tors kl.15-01 • fre kl.13-01 • lør-søn kl.12-01

lune gjester • lune bartendere • iskaldt drikke • overlegen beliggenhet

TANGA RØR ^A/_S

Alt i rørarbeide!

Spesialpriser til klansmedlemmer!

Ring Roar på tlf: 90 10 57 40

Martin 95 97 92 26 eller mail: roar@tanga.no

Tlf: 67 06 10 95 • www.tanga.no

Vi er alle fra Vål'enga

Tekst: Beaker
Foto: Jørn Lokøy

Det er ikke noen hemmelighet: Mange – for ikke å si flertallet – av Vålerengasupporterne har ikke brukt sine aller beste år mellom småhus og stille gater på Vålerenga, og de er heller ikke døpt i kjerka en gang. Det er for så vidt ikke så rart, for det hadde faktisk ikke vært boplass for alle Klansmedlemmer på Vålerenga. Mange som støtter Vålerenga, enten en gang iblant eller på hver eneste kamp både hjemme og borte, kommer fra andre steder i landet eller verden. Hvor gæren må man da være når man holder med et lag fra en tross alt liten bydel i Norges hovedstad?

La det være sagt med en gang: det finnes sikkert tusenvis av grunner for å holde med Vålerenga selv om man ikke er derfra. Men noen fellesnevner må det da være? Om det bare er at man er så rar at man reiser land og strand rundt for å heie på et fotballag som er et «bydelslag» fra Oslo. Undertegnede er fra Tyskland, men det er ikke så viktig i denne sammenheng at jeg er utenlandsk, for jeg vil påstå at det er minst(!) like sært å støtte Vålerenga når du er fra Ytre Arna eller Berlevåg.

For når du tenker på det, så er det unektelig rart å stå i storm og regnbyger på Aspmyra og om og om igjen rope navnet på en bydel som du bare har tråkket i noen få ganger. Selv om jeg nå i hvert fall har vært på Vålerenga et par ganger og vandret litt rundt i gatene med de små trehusene, så er det ingen overdrivelse når jeg sier at jeg har ropt «Vålerenga» minst 1000 (en million?) ganger oftere enn jeg har rusla rundt Sothjørnet. Hvor sært det egentlig er, har jeg ikke tenkt over før jeg ble spurt om å skrive denne artikkelen. Eller er det egentlig det?

Hvis vi snur på det hele, kan vi begynne i den andre enden: Er du født, døpt, oppvokst og gift på Vålerenga, så regner jeg med at det skal mye til før du holder med Tromsdalen. Eller med Brann for den saks skyld. Er du fotballinteressert da, må det være helt naturlig at du holder med Enga. Det er vel til og med rimelig å anta at det er litt større sjanse for at du blir fotball-

supporter når du er fra Vålerenga enn hvis du er fra Alna eller Ullern.

Det er ganske opplagt at en innfødt «Vålereng» støtter Enga, går på kamper og forsværer klubbens – og bydelens – ære. Noe av det samme gjelder nok – med litt forenkling – også for folk fra hele Oslo øst. Riktignok er dette ikke så opplagt: det er en god del forskjeller mellom bydelene i Oslo øst og selvfølgelig er det også realitet mellom dem. Men vil man holde med et «ordentlig» fotballag, så kan man si at Enga er ditt «lokale» lag når du er fra Oslo øst.

Men jeg er ganske sikker på at det for folk fra Oslo øst (om de er fra bydelen Vålerenga eller ikke) er mer som er viktig enn bare geografisk tilhørighet. Og jeg tror at dette «mer» egentlig er det samme som også appellerer til oss som ikke har en direkte tilknytning til hovedstadens østre områder. Hvis jeg skulle beskrive dette «mer»

på en hobby-sosiologisk måte kunne man vel kalle det for «et fellesskap bygd på et sett med verdier i tillegg til en viss type mentalitet». Eller rett og slett: fordi det er kult og fordi man er sammen med kule folk.

Og her kommer småhus og stille gater inn igjen. For jeg tror det er slik at det er disse gatene som er rolige og hvor alle kjenner alle, men som også er en del av en anonym og «tøff» storby (rettere sagt: den norske storbyen), som har brakt fram denne mentaliteten som mange har sansen for; det «vålerengske». Dette har vokst seg fram over lang tid, for idrettsforeningens del i snart 100 år. Lokalmiljøet i bydelen Vålerenga har selvfølgelig vært helt avgjørende for at den mentaliteten og kulturen som Enga og Klanen står for i dag, har utviklet seg. Med andre ord: Uten småhus og stille gater hadde Vålerenga ikke vært Vålerenga og det vålerengske hadde ikke vært det vålerengske. Når man først har funnet fram til dette miljøet og blitt en del av dette fellesskapet, er det helt naturlig at man også står opp for det og forsværer dets fremste flaggbærer og naturlige midtpunkt, Vålerenga fotball. Og dermed blir det helt riktig når vi som er fra Flekkefjord, Aurskog-Høland, Costa Rica eller Harstad synger «Vi er alle fra Vål'enga» en stormfull høstkveld under åpen himmel på et nordnorsk fotballstadion.

Tekst: Oksa
Foto: Vålerenga
Historielag
og Jørn Lokøy

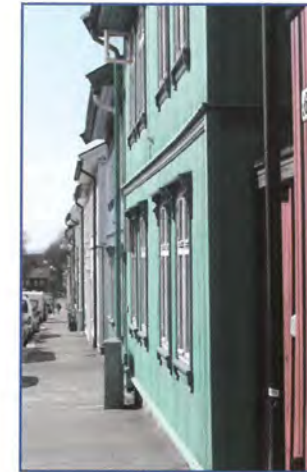
Duskelua

Hver 17. mai spaserte herr Andersen bortover Etterstadgata med studenterlua på den halvblanke skallen sin. Han passerte melkebutikken til Gerda og runda hjørnet til kolonialbutikken til Solberg på hjørnet av Etterstadgata og Danmarksgata, der vi fikk kjøpt raffinade i løs vekt. Så steg han på trikken på Sotahjørnet for å vise seg fram i by'n. Med duskelua fortonte det hele seg som en parademarsj gjennom arbeiderstrøket. Andersen var den eneste med duskelue i det vidstrakte nabolaget. Ingen hadde realskole heller, og det var langt mellom dem som hadde kosta på seg en framhaldsskole.

Sjøl om Andersen ikke var så stor av vekst, så ruva han ekstra godt i gata på nasjonaldagen. Herr Andersen var en distingvert mann og gikk ikke som andre folk; han spaserte også til hverdags. Mora vår sa at han hadde artium, og unga hennes skjønte på tonefallet at det var noe hu engang hadde drømt om. Vi i knebuxsene hengte haka i vindusposten og så på

Andersen med det samme blikket som da vi første gang i livet så ei kokosnøtt. Vi skjønte også på mora vår at det var tvilsomt om unga hennes noensinne fikk duskelua, og vi var enige med henne i at vi lå dårlig an med utedass og sinkbalje på kjøkkengølvet.

Andersen med duskelua fikk det til å demre for oss små. Inntil da hadde vi ikke skjont at det var forskjell på folk. Plutselig forsto vi at noen mennesker var viktigere enn andre. Fatter'n var stor og sterk, men han kunne likevel ikke hamle opp med denna duskelua. Fem års folkeskole var alt han hadde, og det bare annenhver dag. I bokhylla vår var det ikke flere bøker enn vi kunne ta under armen, men mora vår jobba overtid som sentralborrdame på søndagene på ruteopplysningen for busa i Oslo og kjøpte kontant Familieboka til den oppvoksende slekta, og da var det som vi fikk et helt bibliotek inn i stua vår.

Da vi også fikk høre at Andersen kunne engelsk, sto vi små og måpte og skjønte at Andersen stilte i en klasse for seg. Det nærmeste vi hadde vært engelsk var travhesten «Hoping». En gang sa Andersen noe negativt om Venstre og konesjonslovene, sjøl om vi ikke skjønte bæret av det. Mange år seinere forsto vi at han var konservativ. Andersen skilte seg også ut ved at han aldri gikk på arbe som dem andre menn i nabolaget. Nei, Andersen reiste på kontoret et par timer seinere enn dem med bare folkeskolen. For oss som aldri hadde sett et kontor, hørtes det fint ut.

Mange år etter at vi første gang hadde beundra duskelua til Andersen, førte tilfeldighetene oss til kontoret hans. Det viste seg at det var et engrosfirma i stål, og hele kontoret til Andersen var et lager med stålstenger og med en skrivepult i det ene hjørnet. Noe liknende hadde vi i alle år hatt rett utafor stuedøra vår, og ingen fant på å kalle det noe annet enn Jernlageret. Der hadde vi lekt gjemsel titt og ofte.

Vårt verdensbilde av Andersen blei forandra etter besøket på kontoret hans. Arbeidsplatsen hans hadde vært et vanlig jernlager. Det var greit nok, hadde det ikke vært for det at han i alle disse åra hadde innbilt oss at han var så mye mer enn oss. Vi var blitt lurt av hans konservative trang til å heve seg over sin neste.

Illusjonene om Andersen falt over ende som kjeglene i en bowlinghall. Med tilbakevirkende kraft fikk duskelua hans aldri mer den samme glansen. Sjøl om vi ikke var kommi lenger enn til stemmeskiftet, skjønte alle gutta i gata at Andersen var det første fisefine mennesket vi hadde møtt i verden.

Da jeg spurte fatter'n hvorfor noen var fisefine, svarte han: - Jeg veit ikke jeg, gutten min, men når du føler det sniker seg innpå deg, så skal du huske at vi driter alle samma. Og driter, det gjør jeg fortsatt.

42

BYENS KRONE

På Vålerenga er det godt å bo
I dagens jag er det en ren oase.
Og vi som bor her er vår bydel tro
Selv om vi ellers er en blandet rase.

For patrioter er vi hver og en,
Fra skolebarna til den eldste kone.
For oss er Vålerenga suveren.
For oss er Vålerenga byens krone.

Og trives gjør vi her på dette sted,
Hvor barna bolttrer seg helt fritt i marken,
mens jeg – i sola – sitter godt i fred
og drømmer så deilig på en benk i parken.

Kyter'n

MITT KONGERIKE

Vålerenga du skal vite at jeg har deg
meget kjær.
Helt fra jeg var bitte liten har jeg levd
og åndet her.

Rundt omkring på dine gater tok jeg
mine første skritt.
Siden ble du i mitt hjerte selve kongerike mitt.

Disse små, forkomne trehus som jeg
kjenner ut og inn,
Ble for meg i tidens fylde perler i mitt
vare sinn.

Her hos deg, på dine løkker var jeg alltid
glad og fri.
Her ble mine åpne sanser stemt i drøm
og poesi.

Derfor vil jeg dypt ærbødig nynne lavt
min takk og pris,
Her jeg går og mediterer i ditt sommerparadis.

Kyter'n

Kyter'n

Wilhelm Holteberg Hansen levde hele sitt liv i Islands-gata 12, rett over gangen for Sleiper'n. Han ble kjent som Vålerengas dikter og gikk under navnet Kyter'n. Kyter'n ble født i 1910 og døde på Vålerenga gamle-hjem 73 år senere i 1984.

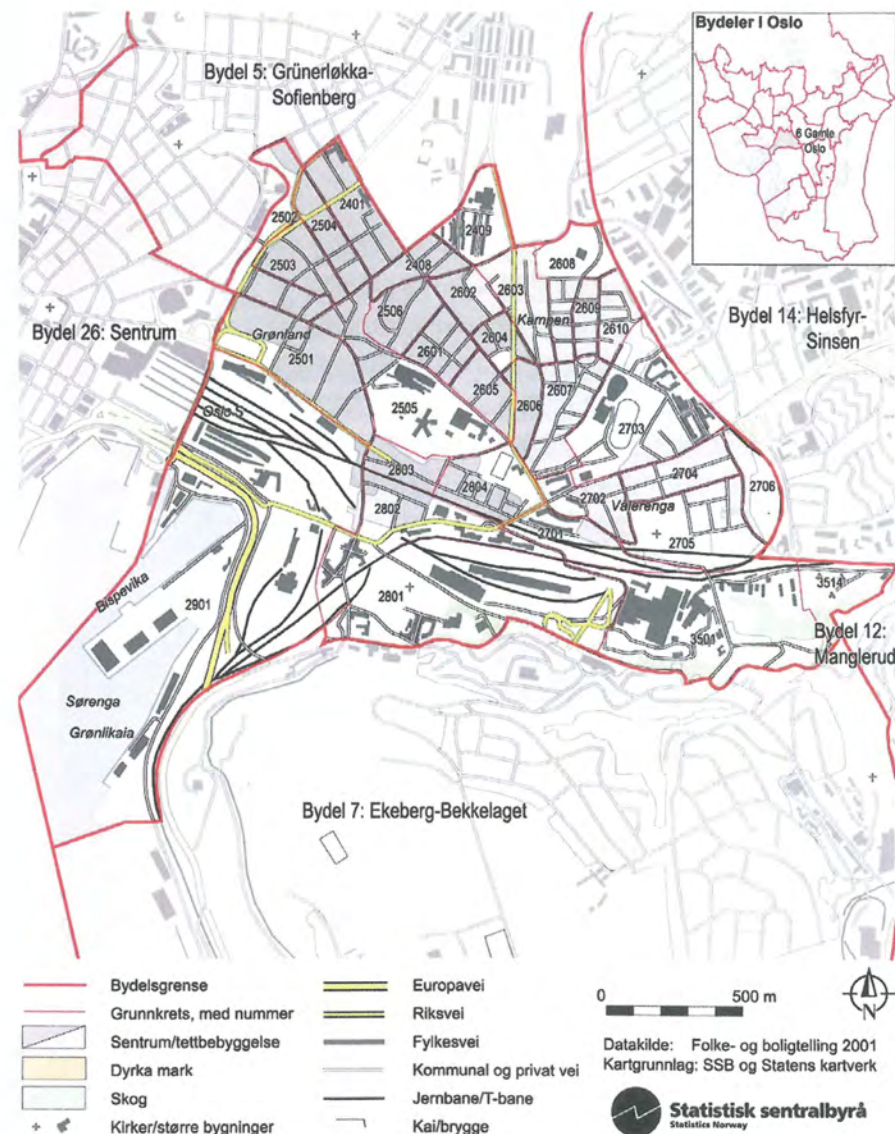
Hans dikt sto ofte på trykk i Arbeiderbladet, mange av diktene handler om hans liv som alkoholiker og om ufrivillige opphold på institusjoner. Men det er også mange hylningsdikt til bydelen og ikke minst til bydelens stolthet VIF.

Vålerenga – bydel i vekst!

På Vålerenga (Rode 2701-2706 på kartet) bor det per 1. januar 2009 5210 personer. I 1998 var innbyggertallet på Vålerenga 4500.

I hele bydel Gamle Oslo er det litt over 41.000 innbyggere. I tallene for Vålerenga har både Jordal Amfi og Etterstad Kolonihage kommet innenfor. Tidligere fulgte grensa mellom Kampen og Vålerenga Hovinbekken

som i dag ligger i rør og nå følger «red-line» på Amfien. Kolonihagen lå også utenfor Vålerenga tidligere. På kartet er skillet mellom Oslo kommune og Aker kommune fram til etter krigen enda mulig å se.

Tekst:
Bjørn Arild Gjerdalen

← **Gamle Oslo, bydel 6 i Oslo kommune – grunnkretser**
Kartet viser grunnkrets-, bydels- og tettbebyggelsesgrenser. Grunnkretsnummeret er vist med de fire siste sifrene. Grunnkrets- og bydelsgrensene er ajour per 3. november 2001 og tettbebyggelsesgrensene per 1. januar 2002.

Vålerenga i bilder

Fotograf Tore Fjeld bor og virker på Vålerenga. Redaksjonen så hans utstilling «Rett øst» på Vålerenga Bydelshus i november 2008, og falt for disse bildene. På de neste sidene presenterer vi med stolthet et knippe av bildene hans fra bydelen vi alle elsker.

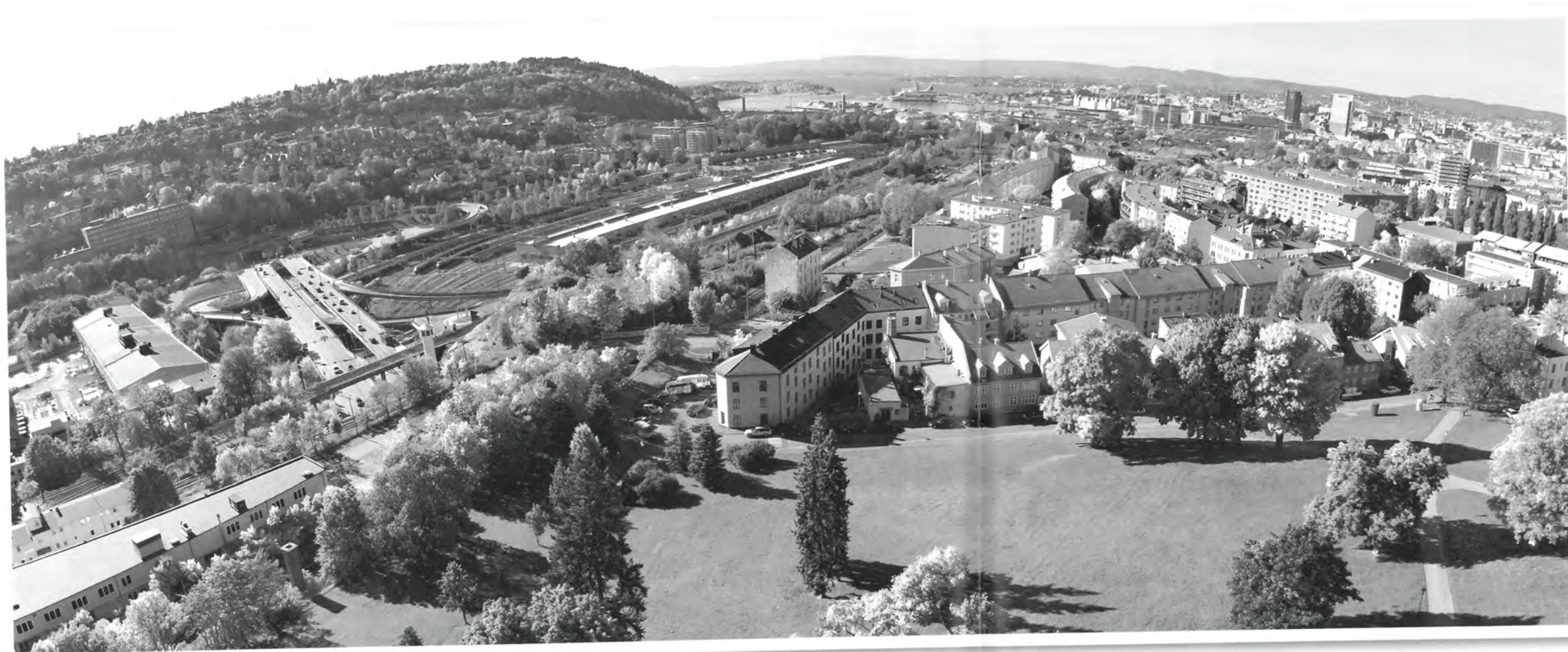
PUNK: Ote Breines (18) er ei jente du legger godt merke til i bybildet, med sin spesielle hår- og klesstil.

HALLOWEEN I GATA: Den amerikanske tradisjonen er fullstendig adoptert av unga på Enga. Men hvem er skumlest?

ARNES HALLOWEEN: Arne Ihlebæk er opprinnelig fra Sørumsand, men har bodd på Vålerenga i mange år, og stikker gjerne innom Enga Bar & Café. Men hva gjør alle disse utklede ungene her inne?

PANORAMA: De stille gatene virker kanskje enda hyggeligere fra 65 meters høyde.

DU HA'KKE SJANS, BAMSE: Bjarne «Bamse» Jensen er gammel fotballhelt i VIF, Trygve Iversen representerte klubben i ishockey. I denne håndbakduellen ser det ut til at Trygve vinner.

SPENNING I OPPLANDSGATE: Denne installasjonen i hjørnet av Vålerengaparken er det nok mange som har gått forbi uten å legge merke til.

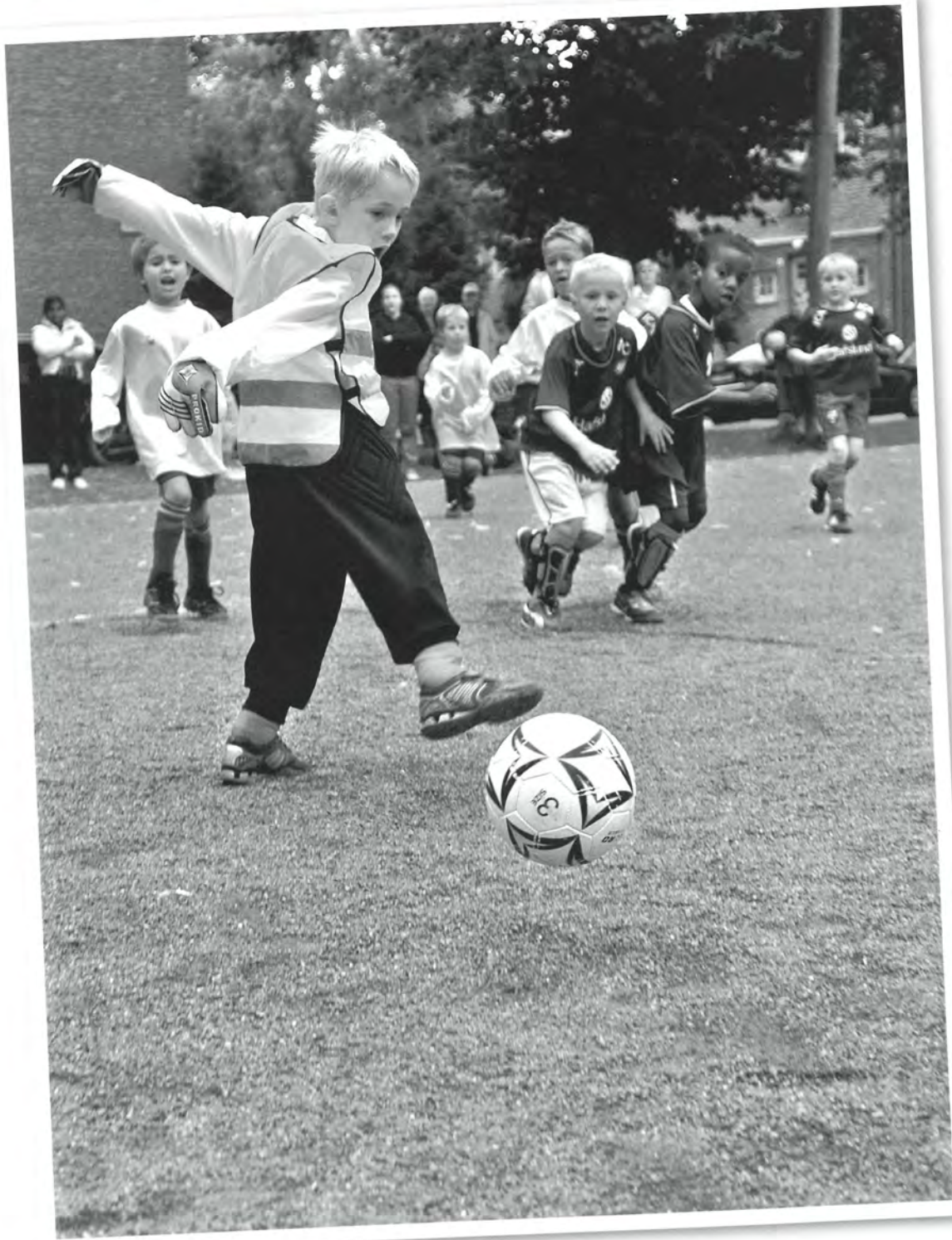

GUBBELAGET: En gang i måneden møtes en gjeng med gubber i kjerka, for å preike fotball og høre litt på'n Einar.

HELENAS DUER: Helena har omsorg for duene på Galgeberg, og mater dem med brød hver dag. Men ikke for store biter, da blir'em sjuke, sier Helena.

MED HIMMEL'N SJØL TIL TAK: Trekkspill-konserter fra toppen av kirketårnet – det er en sjeldenhet, selv i Einar Gelius' menighet.

DER SATT'N GITT: Fotball er livet for Christoffer og lagkameratene hans på VIF gutter 2002. I mikrocupen på Lille Tøyen utkjempes mange vennskapelige kamper.

CUPFINALEN: I serien gikk det ikke noe særlig, men cupfinalen gikk etter planen. Vålerenga–Stabæk 4-1, og hele vertshuset kunne feire med en øl eller ti.

Fotografen på Vålerenga

- Allsidig fotograf med lang erfaring fra avis, magasin, reklame, produktfoto, portrett og barnefotografering. Ta kontakt for tilbud.

- Nettbutikk der du kan bestille ferdig innrammede og signerte kunstfoto fra Vålerenga:

www.tastatore.no/kunstfoto

Tore Fjeld
Vålerenggata 15, 0657 Oslo
Telefon: 90 18 43 90
Epost: tore@tastatore.no

– Fotball betyr for meg mest støtte, og lite negativitet, men Lyn er unntaket

– Den ene kampen i 1974 forandret alt. Jeg gikk inn som en guttunge og kom ut som Vålerenga-supporter. Trond Hoftvedt fikk åtte på børsen. Det var nok hans beste kamp noensinne.

Tekst:
Kjell Henning Thon

Vi møter dette nummerets portretterte supporter **Bjørn Arild Gjerdalen** på Asylet på Grønland i forkant av borte-kampen mot Stabæk i gymsalen. Ikke har Vålerenga tatt mange poeng i det siste, og foregående kamp mot Lillestrøm er muligens den aller dårligste vi har spilt i løpet av hele 2009. Likevel er det alltid en glede, en positivitet og et engasjement hos Gjerdalen.

– Jeg er 100 prosent irriterende positiv. Ikke en gang når jeg bør tru at det skal gå dårlig gjør jeg det. Men det er jo klart det melder seg noen negative – eller skal jeg heller si realistiske – tanker iblant, for eksempel når vi skal møte Stabæk i en cupfinale.

At han portretteres hos oss handler kanskje ikke mest om sangprakt og tribuneliv. Men med flere bøker, mange meninger og tusentalls gratis

» **Jeg var nok litt ubevisst på jakt etter «mitt eget lag». Det fant jeg allerede våren 1972 når Chelsea og Stoke spilte ligacupfinale. Stoke vant 2-1, og Chelsea ble mitt lag.**

arbeidstimer i arbeidet med å dokumentere idrettslivet på Vålerenga, er Bjørn Arild en viktig årsak til at Vålerenga-sjela kan leve videre uten at altfor mye av historien til klubben går tapt.

Gjerdalen ble født på slutten av 1950-tallet i Drøbak, og ble tidlig fotballinteressert. Som guttunge så han de første tippekampene på NRK. Avisene annonserte fredag hvilken tippekamp som skulle bli den ene som ble sendt på tv lørdag klokka fire, så tidene har forandret seg.

– Jeg hadde ikke noe spesielt favorittlag, men så på de kampene som var tilgjengelig.

Og på samme måte var det i Norge.

– Tidlig på 1970-tallet var jeg på mange Frigg-, Skeid- og Vålerenga-kamper på Bislett. Ikke fordi jeg holdt med noen av lagene, men fordi kampene ble spilt på Bislett som var lettest å komme til. Jeg kunne gå på kamp mellom Frigg og Viking, noe som unektelig høres utenkkelig ut i dag. Jeg tok også mange ganger toget til Fredrikstad for å oppleve fotballstemningen der. Spillerpersonligheter som Jan Aas og Jan Fuglset var de store idolene for en 14-åring på langtur, noen ganger også med overnatting i en av godsvognene på Fredrikstad stasjon.

Med et mindre mediefokus på fotball, var det vanskeligere å se favorittlaget sitt hele tiden, og det ble gjerne en litt lengre prosess å finne sitt lag internasjonalt enn i dagens mediebilde hvor «alle» holder med Manchester United, Liverpool eller Chelsea fra de er ni år.

– Alle jeg kjente holdt med enten Arsenal eller Leeds på denne tida, og jeg var nok litt ubevisst på jakt etter «mitt eget lag». Det fant jeg allerede våren 1972 når Chelsea og Stoke spilte ligacupfinale. Stoke vant 2-1, og Chelsea ble mitt lag. De var det nemlig ingen andre som holdt med! Da som nå var musikk viktig, og Chelsea og Kings Road var jo midt i smørøyet, det var her i Chelsea Stones-gutta bodde og senere ble Kings Road sentrum for punken og punkerne.

➔ **Bjørn Arild Gjerdalen** snakker under en av historielagets bydelsvandringene på Vålerenga. De øvrige personene på bildet er (fra venstre) **Even Haugseth** (leder i Vålerenga Historielag), **Jarle Teigøy** (statistikk-ikon og medforfatter av «Fra Sotahjørnet til Bohemen»), **Arild Andresen** (keeper-legende), **Finn Hauger** (oldermann i Aldermannsligaen) og **Berit Knudsen** (leder i Vålerengens Idrettsforening 2002-2004). Foto: Kasper Wikestad/Digitalsport.

Men vi skal altså tilbake til hvordan det ble Vålerenga for unge Gjerdalen. Vi har nevnt noe. Tidspunktet er juni 1974, og Norge skulle møte Skottland i landskamp. Helga før var det kamp mellom Skeid og Vålerenga på Bislett.

– Skottene med Billy Bremner og Kenny Dalglish i spissen var på plass på tribunen. Vålerenga var nyopprykket og ikke akkurat favoritter, de hadde jo nesten gått rett fra 3. divisjon til toppserien på tre år. Vålerenga storspilte og vant kampen 4-0, og dette ble Trond Hoftvedts

store kamp. Jeg husker jeg leste i avisene dagen etter at de skotske spillerne på tribunen lurte på hvor gode Norge måtte være som ikke hadde plass til en klassespiller som Trond Hoftvedt! Det er en annen historie, men det var sånn jeg fant mitt favorittlag i Norge!

Dette Vålerenga-laget tok bronse i 1974, men rykket ned fra øverste divisjon året etter. Så ble det nye oppturer senere, blant annet med Odd Iversen som den store helten.

– **Noen andre idretter?**

– Nei, bare ishockey og fotball. Vålerenga tar så mye tid at det blir ingen muligheter for annen idrett. Jeg meldte meg inn i VIF i 1981, dette var blitt min klubb.

Som en konstant på Vålerenga-kamper i 35 år har Bjørn Arild vært med på det meste av opp-turer og nedturer. Og mange forandringer.

– Nå har Vålenga mista sjela hevder noen, men mista sjela? Nepp! Kanskje er Vålerenga mer

➤ Bjørn Arild Gjerdalen anno 1975 (til høyre).

Foto: privat

Noen nedturer:

Bergen 2003. Siste serierune. Jeg satt på hovedtribunen, og kampen var slutt. Vi tapte 1-3. Alle bergenserne satt igjen og ventet på resultatet fra Trondheim, Tromsø fikk corner og scoret. Vålerenga endte dermed på kvalikkplassen. Det var større jubel på stadion enn når Brann scoret og sluttsignalet gikk.

Kristiansand 2005: Regnvær, søndag kveld og langt hjem, gamle stadion med håpløs plass for bortesupporterne, står i svingen, vi blir skikkelig pissa på av Start, tapte fortjent 0-3. Rart dette med forventninger som ikke innfris, vi skulle jo nesten sikre seriemesterskapet i denne kampen. Men det gikk jo bra til slutt!

Oslo 1990: Mot Fyllingen, stusselig kamp selv om vi vant. Bare 550 tilskuere og dette var nest siste kamp, mener vi allerede var klare for nedrykk. Har også en tilsvarende nedtur-følelse fra en nitrist landskamp mot Polen midt på åttitallet.

kommersielt enn noen gang, men hvor var denne sjela da vi møtte Fyllingen høsten 1990 og det var 550 tilskuere? Sjela sitter mye bedre i Vålerenga-miljøet nå enn noen gang før. Klagen, Aldermannsligaen, Gubbelaget, alle som spiller i yngres avdeling. Alle disse tar vare på sjela. Det var noe annet når det sto «VIF-fotball» på tabellen.

Bjørn Arild mener Vålerenga-engasjementet vokste aller mest i 1996-97, da det var en eksplosjon av nye, engasjerte som ville være med. I etterkant av dette ble det cupmesterskap i 1997 med et påfølgende europaeventyr som «mirakelet i Istanbul» og et oppgjør mot Chelsea på Stamford Bridge.

– I Istanbul var vi nesten bare i bydeler hvor Galatasaray var laget, så det var veldig trygt. Under kampen kastet jeg meg rundt halsen på en i Aldermannsligaen. Han mista høreapparatet sitt i den kampen, og oppsummerte Besiktas-Vålerenga slik: «Dette er det største. Større enn frigjøringa!».

– Kampene mot Chelsea var store. Hvem jeg holdt med? Det var 100 % Vålerenga, det var det aldri noen tvil om. Ellers var kvalikkampen mot Sandefjord i Vallhall en veldig spesiell opplevelse å være med på.

Akkurat nå er han voldsomt opptatt av boka om Vålerengas egen dikter Kyter'n. Boka skal gis ut av Historielaget i løpet av høsten, og inneholder mengder med stoff om bydelen, klubben og dikteren.

Men hvordan ble han opptatt – eller oppslukt – av historien og hvordan ble han en av drivkraftene i historielaget?

– I 1976 jobbet jeg for Majorstua Transportbyrå. Jeg var for ung til å kjøre, men var yngstemann på pianobilen. Det var tunge løft for en guttunge på 16-17 år, men ryggen holdt! En av gutta på jobben bodde på Vålerenga, han fortalte historier om husokkupasjoner, samt tankene på å få bort trafikken i Strømsveien. Jeg holdt jo med Vålerenga så jeg var ivrig tilhører, ble med opp til bydelen og dermed fikk Vålerenga enda en ny dimensjon for meg. Jeg begynte dermed å kjøpe bøker og det jeg kom over av Oslo byhistorie og Vålerenga spesielt, meldte meg inn i Oslo Bys Vel og leste ivrig tidsskriftet St. Halvård. Jeg ble etter hvert med i styret i Vålerenga Historielag og fikk kjøpt en leilighet i denne flotte bydelen.

Vålerenga Historielag arrangerer årlige bydel-svandringer og fotoutstillinger i bydelen, har medlemsmøter med stort oppmøte og stort engasjement.

– Idretten på Vålerenga hadde man ikke tatt spesielt hånd om, så det ble min oppgave i Historielaget.

Nå er Historielaget i tett dialog med klubben og har samlet protokoller, drakter, pokaler og annet unikt VIF-materiell. De har en helt unik samling fra den første stiftelsesprotokollen til drakta som lagkaptein Daniel Fredheim Holm briljerte med i cupfinalen i 2008.

– Alt dette tar vi godt vare på, viser det fram på fotoutstillingene våre, og håpet er at mye av dette en gang skal være på plass i et eget VIF-museum i det nye stadionet på Valle.

– Tidlig på 1990-tallet begynte jeg planene med å skrive ei bok om Vålerenga. Den skulle omhandle både bydelen og idretten og skulle hete «Fra Sotahjørnet til Vålerenga Vertshus». Vi i Historielaget på Vålerenga kom i mellomtiden ut med boka «Vålerenga – bydel med sjel». Dermed ble den boken jeg hadde startet på, mer og mer en bok om Vålerengens Idrettsforening og idretten i bydelen. På en fotoutstilling på nittitallet kom Jarle Teigøy for å se på idrettsutstillingen vi hadde på denne fotoutstillingen i by-

delshuset i Hedmarksgata. Vi kom raskt i snakk, og han fortalte at han jobbet med en statistikk-bok om VIF.

De to slo seg sammen. Med hjelp av en lang rekke Vålerenga-entusiaster ga de ut «Fra Sotahjørnet til Bohemen» med et tilhørende VIF-leksikon. Historiesamlingen førte med seg mange samtaler med gamlegutta i brakka på Valle og gutta i gubbelaget i kjerka.

– Jeg ble opptatt i Aldermannsligaen til VIF og ble med i Gubbelaget på Vålerenga før jeg var 40 år!

– Da vi samlet inn bilder og stoff til boka kom vi også over gamle filmer fra kjellere og loft rundt omkring på Vålerenga, noen av disse skulle vise seg å være helt unike VIF-filmer. Det endte opp med at Jarle og jeg etter noen år lagde en DVD som omhandler Idrettsforeningas historie. Denne DVD'en fikk det samme navnet som boka: «Fra Sotahjørnet til Bohemen».

– De beste opplevelsene er fra kamper som cupfinalene i 1980, 1997 og i 2008. Jeg fikk jo også oppleve miraket i Istanbul i 1998.

– Ellers var det stort å være på Jordal Amfi på begynnelsen av 80-åra og oppleve hockeyspillere som Sleiper'n og Ilkka Karna. Johan Åkermans offensive backspill på Amfien var alene verdt inngangspengene noen år senere. Åkerman-drakta henger fortsatt på hedersplass hjemme!

Ved siden av å være Vålerenga-supporter, Vålerenga-historiker og alt det andre han er, er Gjerdalen også sjef for et møbelvarehus, hvor han har femti personer i jobb. Hvordan preger Vålerenga denne arbeidsplassen?

– Det er Vålerenga-ting på kontor og spiserom. Jeg har drevet møbelhus i og rundt Oslo i snart tredve år, og siden dette varehuset ligger på Karihaugen, er det selvsagt noen som kommer i Lillestrøm-drakt en gang i blant og de er også velkomne! Men jeg hater Lyn mye mer.

– *Hva skyldes Lyn-hatet?*

– Jeg har opplevd de Lyn-folka jeg har møtt som usympatiske og med en negativ holdning, og da jeg ble kjent med Vålerengas keeperlegenden Arild Andresen, forsterket hans fortellinger fra førkrigsåra disse følelsene hos meg. Hvis Lyn kunne bestemme, ville jo Fotballforbundet fortsatt vært bare for de fine. Fotball betyr for meg mest støtte, og lite negativitet, men Lyn er unntaket. Da Arild fikk vite at Lyn skulle få lov til å kjøpe treningstid i Vallhall, holdt han seg jo borte fra alt som hadde med Vålerenga å gjøre i lang tid i protest.

» **Under kampen kastet jeg meg rundt halsen på en i Aldermannsligaen. Han mista høreapparatet sitt i den kampen, og oppsummerte Besiktas-Vålerenga slik: «Dette er det største. Større enn frigjøringa!».**

– Vålerenga, både bydelen og idrettsforeningen, har etter hvert blitt en viktig del av livet mitt. Det er mange år siden jeg har hatt noen helter ute på matta som Radford, Hudson, Aas og Hoftvedt, nå er det selve klubben som gjelder. Spillere og ledere kommer og går, men klubben består!

– Nå kan det kanskje virke som jeg bare ser meg bakover og mimrer. Men slik er det heldigvis ikke. Det viktigste er selv-

følgelig ikke det som har skjedd, det viktigste vil alltid være det som skjer i øyeblikket og det som vi har foran oss. For eksempel det å være tilstede og oppleve selve matchen, spenningen, gleden, samholdet, usikkerheten og stemningen. Eller det å gå rundt på Vålerenga, nyte en øl på Vertshuset eller en god vin på Smia eller en «Flesk og duppe» i bakgården på Eno. Men det er viktig å ta vare på historien, den skaper tilhørighet og er med på å gi klubben og bydelen både sjel og identitet.

– *Men når stadion står klar er det med deg som museumsbestyrer?*

Han ler.

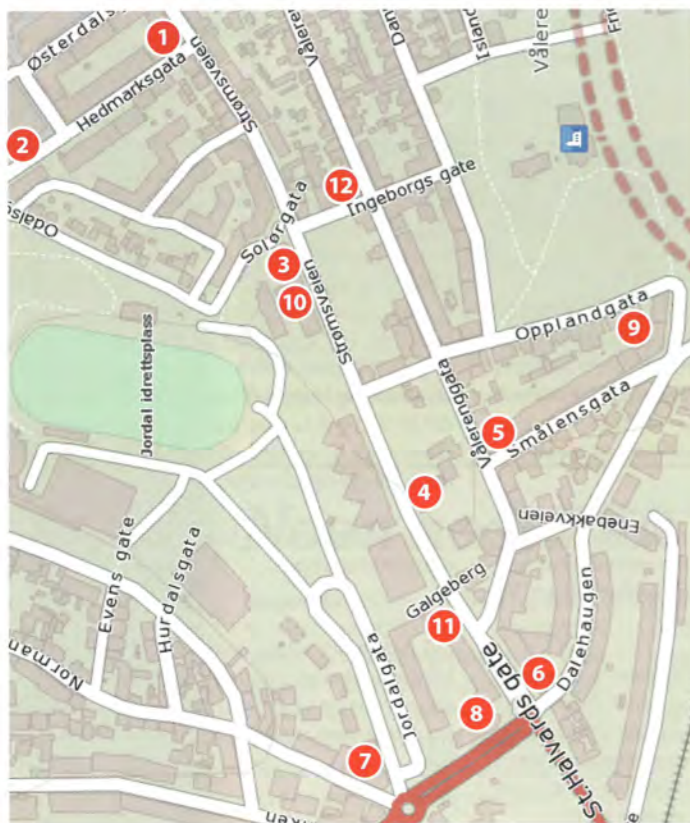
– Vi har samla veldig mange unike ting fra stiftelsesprotokollen og til i dag. Og det er klart at dette er med på å gi Vålerenga sin sjel. Men om jeg skulle være museumsbestyreren, det vet jeg ikke.

Spis, drikk og vær gla' på Vål'enga

Tekst: Redaksjonen
Foto: Frode Sandberg, Kevin Skjøthaug og Anders Horn

Som seg hør og bør har Vålerenga et utvalg utsøkte drikke- (og spise)steder. Redaksjonen synes godt det kunne vært enda flere enn de som strengt tatt befinner seg innenfor bydelens grenser, så derfor har vi utvidet oversikten til også å gjelde stedene som befinner seg i grenseland på Galgeberg.

Med denne redaksjonelle bydelsutvidelsen sitter vi da igjen med stedene du finner omtalt under. Felles for dem alle er at redaksjonen anbefaler på det sterkeste å avlegge dem et besøk eller fem.

Vålerenga Vertshus (1)

Adresse: Hedmarksgata 1
Klanens egen pub på Vålerenga, og med det er vel mye sagt. Vertshuset kan skilte med bydelens,

om ikke byens, triveligste bakgård. Dessuten finner man både lune gjester og lune bartendere på Vertshuset.

Et ypperlig sted både å starte og avslutte en kampdag, og Vertshusbussen frakter deg trygt til og fra kamp.

Har du ikke anledning til å reise på bortetur så viser Vertshuset selvsagt det som er av (borte)kamper på TV.

Kampen Pub (2)

Adresse: Hedmarksgata 13

Kampen pub er romslig og trivelig inne med alle Vålerengas kamper på storskjerm, og har en stor og tiltalende uteservering. Mat fra Royal Junk rett rundt hjørnet kan nytes på Kampen Pub.

Nærheten til Jordal gjør dette til et svært egnet sted før og etter hockeykamper.

Jordal Bistro/Haveli (3)

Adresse: Strømsveien 22
Jordal Bistro er stedet som gjør Vålerenga billigere, i hvert fall i følge stedet selv. Om dette stemmer helt er vi noe usikre på, for det er generelt ikke veldig dyrt her i området. Uansett et bra sted for en øl og litt mat. Tilbyr en rekke kulinariske godbiter.

Viser alle Vålerengas kamper på storskjerm.

Kafe Eno (4)

Adresse: Strømsveien 1

Kafe Eno er et noe utradisjonelt sted, i den forstand at Eno er veldig tradisjonell. Bydelens eldste serveringssted med en rolig og uformell atmosfære i et tradisjonsrikt lokale, og med tradisjonell mat. Mye tradisjon her altså. Stort innslag av kjørende yrkesgrupper blant gjestene.

Eno byr på lunsj- og middagsretter, med hovedvekt på tradisjonell (der kom det igjen) norsk husmannskost, i rause porsjoner til en rimelig penge. Ikke stedet for de sene kvelder da Eno ikke er kveldsåpent. Heller ikke noe utpreget fotballsted, men varmt anbefalt for de fleste andre anledninger og dager.

Enga Bar & Cafe (5)

Adresse: Vålerengata 5

Med unntak av Smia er vel Enga Bar & Cafe det stedet i bydelen som kommer nærmest betegnelsen restaurant. I den indre delen av lokalet kan du innta et smaklig måltid mens stamgjestene tar seg en øl i baren i den ytre delen av lokalet.

Enga har også en fin uteservering og tar i mot selskaper på inntil 30 gjester. Godt og tydelig Vålerengapreg på stedet, imøtekommende betjening og de viser alle Vålerengas kamper på storskjerm.

Galgeberg Corner (6)

Adresse: St. Halvards gate 65 b
Galgeberg Corner har forsøkt seg på flere ansiktsløftninger de siste årene, uten at klientellet har endret seg nevneverdig. Corner'n har godt med plass inne og en solrik og fin uteservering. Herfra kan man blant annet la seg underholde av bilister som med jevne mellomrom jevner skiltet i lyskrysset med jorda, og ellers foregår det utstrakt duemating i området, for den som måtte være interessert i slikt. Inne kan du ta deg et slag biljard når det ikke vises kamp. Gatekjøkkenet tilbys også.

Cafe Cito (7)

Adresse: Jordalgata 2
Cito har en fin uteservering og inne er det et typisk kafe- og barpreg, og stedet viser alle Vålerengas kamper på lerret. Fra Cito kan du befraktes til kamp med buss.

Times (8)

Adresse: Galgeberg 3
Solrik og fin uteservering hvor man kan la seg underholde av stort sett de samme tingene som fra uteserveringen på Corner'n. For den skyggefullt anlagte har stedet også store markiser som

kommer godt med på varme dager. Historieentusiastene vil kunne finne glede i at det gamle retterstedet på Galgeberg lå rett rundt hjørnet. Fra Dr. Pizza vegg-i-vegg kan man få seg en smakelig pizza og diverse andre retter.

Hansa er standard-ølet på Times, men heldigvis finnes det andre sorter på flaske. Times viser alle Vålerengas kamper. Har både storskjerm (lerret) og TV.

Smia Galleri (9)

Adresse: Opplandsgata 19
Smia Galleri er restauranten på Vålerenga, og ikke et sted hvor man normalt inntar før- eller etter kampølen. Derimot er Smia et utmerket sted for en bedre middag utenom kampdager. Menyen er rikholdig og maten velsmakende. Et sted både for store og små selskaper til de fleste anledninger, men altså ikke et fotballsted. Sjarmerende uteservering på fine dager.

I tillegg til de ovennevnte stedene har vi også disse relativt nye tilskudde på bydelens utelivsstamme.

Rent mel i Posen (10) i Strømsveien 22 a tilbyr økologiske godbiter både i fast og flytende form.

På **Galgeberg Cafe (11)** (Galgeberg 3f, inngang fra St. Halvards gate) kan du blant annet få byens beste (take away) sushi for en billig penge.

Hos **Smiths Butikk (12)** i Ingerborgsgt. 4 kan du blant annet kjøpe ferske brød og bakevarer, økologisk juice og iskrem

*Med duggfrisk hilsen
Redaksjonen Sulten & Tørst*

Bildet av Einar Gelius er malt av Mette Giæver, og er hentet fra hennes kommende utstilling "Oslos mange ansikter" som vises i Rådhusgalleriet 10.-21. april neste år. Mer informasjon på www.mettegiaever.com

Vålerenga – bydel med sjarm!

Tekst: Line Rost Thorsrud
Foto: Frode Sandberg

Det er med en stor porsjon ydmykhet jeg skriver om hvordan jeg oppfatter koblingen mellom bydelen Vålerenga og klubben med samme navn. Når det i tillegg skal være et bidrag til Klansropet, og dermed nå ut til folk med et helt spesielt forhold til klubben, føles oppgaven både ærefull og vanskelig. Jeg skylder Klanen en stor takk for hjelp og samarbeid i forhold til mitt arbeid med en hovedoppgave hvor en del av temaet var nettopp dette. I tillegg har jeg fått føle den entusiasmen og iveren klansmedlemmer viser, og jeg kan godt innrømme først som sist at den er veldig smittsom. Til tross for at jeg ikke har hatt noe forhold til verken bydelen eller klubben fra før, og ikke engang er fra Oslo, har jeg stått med klumpen i halsen og sunget med på Vålerenga kjerke. Så hva er det med bydelen og historien som kan føre til et sånt engasjement? Selvfølgelig har jeg lyst til å bidra med mitt synspunkt!

Vålerenga – bydel med sjarm! Tittelen henspiller på en boktittel som opprinnelig lyder «Vålerenga. Bydel med sjel» og som Vålerenga Historielag har gitt ut. Jeg velger å vri litt på denne og tillegge bydelen sjarm i tillegg til sjel. Med god grunn mener jeg, etter å ha trålet gatelangs for å prøve å bli kjent og få den litt under huden. Jeg har gått gatene på kryss og tvers, tittet diskret inn gjennom vinduene i de lave trehusene, kikket inn i bakgårdene hvor det er idylliske små hager flere steder, og sett utover byen fra plassen utenfor kirka. Det finnes en del litteratur om bydelen, og etter å ha lest det jeg kom over, ble det enda mer interessant å gå gatelangs.

Det er mulig å finne ut hvem som har bodd i flere av husene som fortsatt står der. Man kan lese om historien deres. Innflytterne som bosatte seg her kom ofte fra helt andre steder i landet, og patriotismen var sannsynligvis ikke særlig stor i begynnelsen. Ofte handler mye om fattigdom og trange kår. Det handler om lange arbeidsdager og mye slit. Det er store ungeflokker og sosiale utfordringer. Men mellom linjene leste jeg etter hvert også mye samhold, medmenneskelighet, og ønsket om å ta vare på hverandre. Gjennom små historier fra mennesker som bodde der, vises ofte en stor kjærlighet til bydelen og menneskene der til tross for utfordringene som åpenbart var til stede. Det skildres en røffhet og en litt brautet stil som samtidig har en omhet ved seg som fascinerer.

Jeg har fått styrket troen min på at historikeren til bydelen har mye å si for klubben slik den framstår i dag. Et aktivt historielag må få sin del av æren for at nåtiden kan få et innblikk. I tillegg mener jeg det er noe med tiden vi lever i som gjør at vi trenger å være del av noe stort! Og det å være engasjert i klubben Vålerenga gjennom Klanen, er stort for mange. Med historiene, personlighetene og identiteten til bydelen klubben oppstod i, er det lett å bli forført.

Rudolf Nilsen ble født på Vålerenga i 1901 av foreldre med arbeiderbakgrunn. Et gjennomgående tema i diktningen hans er kjærligheten til de små forholdene og trangboddheten, og hvor lengselen etter å reise ut i verden ikke kunne måle seg med det å komme hjem. Jeg har lyst til å avslutte med et av diktene hans som illustrerer godt den kjærligheten han og mange med han føler for østkanten.

På gjensyn

*Jeg elsker dig, min gate
med støv og sten og sand
en dal igjennom byen
det store ørkenland.
Her har jeg alt å lenges til,
og lenges det er alt jeg vil.*

*Et hjemlig sted på jorden
er ganske godt å ha,
så kan man si: På gjensyn,
når man drar derifra.
Og er det blott en gatesprekk:
man lenges dit når man er vekk.*

“Enga” er en restaurant og pub som ligger midt på Vålerenga med alle rettigheter. Hos oss kan du få servert alt fra pizza, husmannskost, à la carte til det du måtte ønske å spise og drikke til fornuftige priser!

Åpningstider:
Mandag - Torsdag
1500 - 2330
Fredag
1500 - 0100
Lørdag
1200 - 0100
Søndag
1200 - 2330

Enga

Restauranthus

Adresse:
Vålerenggata 5,
0657 Oslo

Telefon
24 07 17 00

Vi viser sport på stor-skjerm og har en veldig koselig uteservering om sommeren
“Enga” er også et barnevennlig sted der du kan ta med dine barn og spise en hyggelig middag.
Vi tar imot bordbestilling til diverse selskaper og de fleste anledninger.

Møkkalag

«Møkkalag, møkkalag, møkkalag...» Synger vi rett som det er. Spørsmålet som stadig blir mer fremtredende er: «Hvem er egentlig møkkalaget her?» Svaret blir mer og mer innlysende. Det er vi som er møkkalaget!

Jeg vil med dette ta bladet fra munnen og erklære Vålerenga for et møkkalag. Ikke bare Vålerenga anno 2009 spesielt. Vålerenga generelt.

Jeg har fulgt denne klubben noen år nå. Da det for alvor begynte å krible i pungen, var det egentlig ikke spesielt mye å ta av seg underbukse for. Vi hadde Supermusa, sTore, KK, HHH, Riisnæs, Viljugrein og Ørni.

Vi gleda oss over store signeringer som Hai Ngoc Tran og Pagge. Vi rykka ned, vi rykka opp. Vi vant aldri noe. Med unntak av da vi vant koppen i '97. Da trodde jeg for alvor jeg hadde nådd mitt høydepunkt som engasupporter.

Storhetsdagene gamlegutta snakka om var bare fjerne sagn og myter. Noe sånt kunne vel neppe skje i min tid. Ikke med det engalaget jeg så i alle fall. Vi fikk som regel flere konkurvarsler enn poeng og «Bislett var ramma hvor ti-tusner var samla». *Kremt*.

Den gangen lå vel tilskuersnittet på rundt fem-seks tusen, og Klanen imponerte alle med sin enorme medlemsmasse på hele 1500 gærninger. Å tenke på et snitt opp mot 15 000 var en fjern, urealistisk drøm. Jeg husker sågar at jeg var kjempefornøyd da vi dro hele 9000-og-noe i serieåpningen mot Bodø/Glimt et eller annet år ('99?)

Det er vel ingen av oss som gikk på kamp den gangen for 10-15 år sida som er riktig vel bevart. Vi tapte de fleste matcher. Vi spilte dårlig fotball (les: fysisk og uteknisk). Vi hadde få eller ingen reelle håp om verken medalje eller europacupspill. Det eneste vi håpte på, var å overleve i eliteserien.

Unntakene var selvfølgelig de sesongene vi kosa oss i 1. divisjon. Da vant vi en del matcher. Men særlig spennende var det ikke...

Så med andre ord kan ikke de ti årene før Rekdal kom være denne storhetstiden gamlekara snakker om. Nei vi må lenger tilbake. Mye lenger tilbake. Faktisk må vi nesten hele 30 år tilbake i tid for å finne det folk referer til som «storhetstiden».

Det lystige 80-tall!

Seriemester i '81, '83 og '84. Bronse i '85. Norgesmester i '80 og tapende finalist i '83 og '85. Utvilsomt noen artige år der for de av dere som er så heldige at dere var gamle nok til å huske noe av det.

Men så vidt jeg har forstått så var det noen «gamlekarer» som ikke var fornøyd den gang da heller(!). De klagde på trenere og spillere da, akkurat som nå. Hvilke gamlekarer kan dette ha vært, for det kan da umulig være de samme folkene som klager nå?

Om det ikke er 80-tallskameratene, må det jo være heltene fra 60-tallet da? Vel, på 60-tallet vant vi serien én gang, i '65, og kom på tredje i '60/61-sesongen.

Visse unntak som Drillo f.eks. finnes jo, men dette var i all hovedsak glade amatører som like gjerne spilte hockey som fotball, og flere av dem var faktisk på a-laget i begge idrettsgrener. Den gangen var det nemlig ikke så mye penger i fotballen. Og spesielt ikke i lille Norge. Noen jobba for «Makker'n» på sia!

Nei du. 60-tallsgutta sjonglerte mellom full jobb, håkki og fotball, kjærring og unger. Dem hadde sikkert mer enn nok å henge fingra i. Allikavæl klarte dem å ta et seriegull. Dem tok det med henda på hofta og med glimt i øyet.

Og disse gamlekara er ikke redd for å si hva dem mener den dag i dag. Dette leder meg til den konklusjonen at dette må være de originale gamlekara. Det er jo ingen som klager på hvor dårlige vi var på 60-tallet. Det betyr jo at vi må ha vært dritbra den gangen... eller?

Jeg tror «amator» er stikkordet når det gjelder 60-tallsfotballen i Norge. De stod mer enn de

løp. Og de var mer opptatt av å kunne skryte av å ha vært mest mulig breial, og hvor mange finter dem dro midt på banen.

Enga anno 2009 ville, selvsagt, knust dette laget 15-0. Men nå kan jo ikke dagens profesjonelle fotball sammenlignes med den tidens amatørige.

Burde ikke det også bety at disse gamlekara burde holde seg for gode til å gjøre nettopp det da? Det er snart 50 år siden de spilte, og fotballen nå ligner ikke engang på den de spilte. Allikevel slenger dem rundt seg med hvor dårlig alt og alle er.

Det var året etter vi hadde tatt seriegull med Rekdal. Jeg jobba i en spillekiosk på Oppsal hvor et par av gamlekara henger. Bruno og Leif Eriksen var vel de to mest profilerte av disse gamle «heltene».

Det tok ikke mange samtalen med dem før mitt syn på disse to legendene ble drastisk endret. Makan til negativ energi skarru faen meg leide lenge etter. Absolutt alt var gæærnt. Absolutt alt var bedre før. Og Rekdal, ja han var selveste antikrist. På dette siste punktet var de ganske så tydelige.

For å sitere Bruno «Jeg ha'kke så mye te overs for Vålenga lenger om det er det du trur. Hva har'em noen gang gjort for meg'a?» Kjöss meg i rævva Bruno! «Spør ikke hva Enga kan gjøre for deg, men hva DU kan gjøre for Enga». Hva faen mener'u dem skulle gjort for'ei? Gitt deg millionlønn resten av livet så'ru kunne spelt det bort på hest? Eller er dette bare bitter gammel manns ralling?

Vi spilte ikke festfotball, i hvert fall ikke da Rekdal ga seg. Men var det Rekdals skyld at vi ikke spilte bedre? Alle som så sesongene 05 (gull) og 06 (bronse) veit at vi var ræva. Vel... Ræva var vi vel neppe siden vi tok seriegull. Vi var i det minste mindre ræva enn alle de andre. Noen ville til og med gå så langt som å si at man da er best. Ettersom man vinner mener jeg. Andre igjen, mener altså dette bare er ræva.

Jeg syntes Rekdals nesten-avsluttende replikk får stå alene som en oppsummering på hans tid i Enga. «I gidd ikkje reise Norge rundt for å bli pissa på». – Det skjønner jeg godt. Det gidder ikke vi heller! (Den kampen mot FFK må jo ha vært etter gamlekaras hjerter. Alle stod med hoftefeste og så på. Fantastisk! Historisk sus over Enga der!)

I følge disse gamlekara var Rekdal det verste som hadde hendt klubben noen sinne. Han kasta ut gode spillere. Her var både Bruno og Leif ivrige på å trekke frem Tobbe (Tobias Grahm) som sitt fellende bevis for at Rekdal var Vålerengas hemske, ettersom han ikke hadde plass til så fantastiske spillere som Tobbe.

Jo da. Tobba var god han. Når han gadd! Det er vel det Brune og Leif digga da, at han bare jobba når'n sjæl følte for'e, og personlig ære var viktigere enn at laget presterte.

Det er sikkert fordi han er en så jævla trivelig kar at han har blitt pælma ut, blitt nekta å trene med resten av laget, blitt benka og latterliggjort. Det er sikkert fordi han til enhver tid gir alt for alle rundt seg, og mest av alt fordi han er så jævla god. (Ja jeg er klar over at han spiller i Spania nå.) At det faktisk er Rekdal som har lagt grunnlaget for den kvaliteten vi har i spillerstall

len i dag (for det har vi), var for disse gamlekara revnende likegyldig.

Før Rekdals tid, så var det kun de åra fra '80 til '85 som var noe å snakke om i klubbens 90-årige historie. Etter Rekdal (og Martins cupgull) vil vi også kunne snakke om de herlige åra på begynnelsen av 2000-tallet. Cupgull i '02, seriesølv i '04, gull i '05, bronse i '06, cupgull i 2008 igjen. 3 pokkaler og 2 medaljer på 5 sesonger... Syntes det er brukbart.

Kanskje er disse gamlekara problemet? Kanskje det er på tide å renske opp litt ugress oppe på Valle? Få ut alle de som bare spy ut eder og galte. Sprer om seg med negative vibber. Få ut alle de i ledelsen som åpenbart ikke har hjertet sitt i Enga. Få røska opp litt!

Det finnes folk i ledelsen som har gjort katastrofale feilvurderinger (og investeringer) etter at Siem/Rekdal gikk. Det er DISSE som sitter med ansvaret!

Vi har prøvd snille trenere (Petter Myhre) slemme trenere (les: strenge/ferndisiplin) (Rekdal/Martin). Vi har kjøpt usette spillere, kjempe-talenter, etablerte tippeligaspillere, ja til og med etablerte landslagspillere! Ser noe av dette ut til å hjelpe!?! Skal vi fortsette i samme tralten?

Eller kanskje vi for en gangs skyld skal våge å stå for en plan som i utgangspunktet var friskt

satset? Bare fordi ledelsen ser konsekvensene av sine valg, og får kalde baller når'em ser at planen ikke funker. Bare fordi de kalde ballene ikke er store nok til å faktisk stå for disse beslutningene selv. Bare fordi vi har en veik ledelse med en råtten stamme og noen gamle surmaga «helter» som skal mene noe negativt om alt og alle. Bare fordi vi har en haug av spillere som ikke gidder å gi jernet. År etter år.

Er det noen her inne som mener at den innsatsen spellera legger ned hver match er verdt en gasje på 2 mill. i året? For å sparke fotball? Da må'ru i de minste ofre litt. Man ska'kke spille på Enga fordi det er kult å bo i Bogstadveien og det blir masse mus når man er ute på by'n.

Du skal trekke på deg drakta fordi du er føkkings stolt over å få æren av å bære den kongeblå! Du skal gi ALT i HVER eneste match.

Med all min godvilje kan jeg ikke se at Martin (eller Toro) er det egentlige problemet her. Jeg tror det må en generell holdningsendring til i alle ledd!

La Martin sitte!
Spark resten!

Glenn Zeltitz
Hentet fra Klanens forum

Enga er et lite boligfelt langt inn i Enebakkk

La det være sagt med én gang: Jeg elsker Klanen. Denne ressursen for klubben kan ikke verdsettes høyt nok, og selv om store deler av denne entusiastiske skaren ikke har sine røtter hverken i bydelen eller klubben, har de virkelig Vål'enga i sitt hjerte.

Men jeg kommer aldri til å tilgi dem som i sin tid snek inn det totalt tåpelige navnet «Enga» på klubben vår. Jeg mistenker at en alt for stor del av Klanen har dobbelt medlemskap i Norges Bonde- og Småbrukerlag, og har derfor hatt en pervers trang til å minnes beitemarker og blomsterenger der hjemme.

«Jeg er Enga-gutt nå» sa barnebarnet mitt, etter å ha meldt seg inn i klubben. Jeg trodde han hadde blitt med i en leikarring.

Hva blir det neste? Skal gutta begynne å spille i bunad? Slår du opp på internett, finner du 250 firmaer og steder i Norge, hvorav det nærmeste er at Kartverket har godkjent Enga som det offisielle navnet på et boligfelt i indre Enebakkk.

Clausenengen Fotballklubb i alle år har brukt «Enga» som sitt varemerke, og midt i «Je og itte-land» på Skreia er det også et sted som bærer dette intetsigende navnet. Dem om det. Jeg datt av stolen, når jeg så en eiendomsmegler annonserte med en leilighet på «Enga». Herregud da mann, vet han ikke at det er på Vål'enga godt folk vil bo – ikke ut på bygda i Enebakkk? Enebakkk har ingen klubber i Tippeligaen eller Getligaen. Basta!

Nå er det jo slik at vi ekte Vål'eng-gutter alltid har hatt en munter omgang med begrepet bønder. Bondelandet var definert som alt som lå lenger unna Vål'enga enn det trikkeskinnen til Oslo Sporveier førte oss – dog med et diskutabelt unntak for sporet til bønder på Jar og Oppsal. «Nord for Sinsenkryset» er et ordtak fra Vål'enga. Ingen tvil om det.

Vel, noen bønder elsket vi hemningsløst, som Helge «Bonden» Sørli (100 % Vål'enga-gutt) og leiesoldater fra Trøndelag og Alta. Men jeg får kvalme når jeg ser at folk tror de er kuule og liksom inne i sjargongen, når de snakker om «Enga».

Jeg må innrømme at jeg fikk bakoversveis, når den nye sportsdirektøren, sikkert et flott menneske, dukker opp på medlemsmøtet i Ligaaen med en genser med «Enga» smørt ut over brystkassa. Riktignok er mannen fra Hamar, men vet han ikke hva klubben vår heter, eller? Og så komme på Ligamøtet a' gitt, denne festningen for klubbens grunnfjell gjennom alle tider. Her er det Vål'enga's sjel som gjelder.

For du som tror at dette er spøkefullt ment, skal jeg raskt flagge at saken har en særdeles alvorlig finansiell side, som på sikt kan koste oss kanskje tresifrete millioner. At styret og ledelsen stilltende har akseptert at arvesølvet vårt er utvannet de siste årene er ikke mindre enn en skandale.

Vi snakker her om et av Norges mest kjente og innarbeidede merkenavn, som vel og merke også er klubbens eneste egenkapital å snakke om. Man må være usannsynlig korttenkt om man ikke ser at merkevaren i Vålerengens IF – (gjerne Vål'enga, Vålerenga og Vålerenga i dialektformen) er en kapitalverdi av mange titalls millioner.

Skal vi verdsette klubben i dag, er det ikke to brakker på Valle og en diskutabel spillerstall som betyr noe. Det er den profilen, kjennskapet og interessen over store deler av landet som betyr noe.

Skulle en russer finne tiden moden for å utvide markedet sitt, er det Vål'enga som er førstevalget. Rosenborg, Brann og de andre har et snevert markedsfelt og er lang mindre tilpasset hele det norske markedet. Vålerengens IF er

noe de fleste har et forhold til, og har et potensielt langt ut over hva vi ser i dag.

Norges fremste ekspert på branding og merkevarebygging, Christian Sinding, er ikke i tvil om at klubben vår stiller i øverste divisjon når det gjelder profil og utviklingsmuligheter. Uten å vurdere verdiene i detalj, snakkes det allerede om flere titalls millioner kroner, men det forutsetter at man definerer produktet og rendyrker det. En utvanning med hybriden «Enga» kan kun forkludre saken.

Når Freia i 1993 ble solgt til Kraft General Foods for 9,3 milliarder kroner, var det ikke noen mursteinsbrakker på Rodelokka med Munch-bilder i kantina de kjøpte. Det var merkenavnet FREIA. (80 % av kjøpesummen var knyttet direkte til branding.) Jeg har lest at et merkenavn som Synnøve Finden – jeg tror kanskje det er mindre profilert enn Vål'enga – ble for 4 år siden verdsatt til 455 millioner kroner.

Felles for alle kjente finansielle oppkjøp, er at det er navnet og ikke produktene eller produksjonsmidlene de kjøper. Og verdien øker med rendyrkingen av profilen. Adidas, Siemens, Shell og alle de store merkevareselskapene jeg har jobbet for har håndbøker på 100-vis av sider som legger sterke bånd på hva man kan tille seg av avvik fra logo og navn. Som regel er det ikke rom for avvik overhode, av redsel for at merket og profilen skal vannes ut.

Selvsagt kan vi ikke forvente at Klanen skal slutte å heie på «Enga» over natten. Men ett sted må styret og ledelsen i klubben begynne oppryddingen.

At Sjappa har anledning til å selge sine produkter dobbelt – enten med «Enga» eller Vålerenga – er direkte vanvittig. Her har griskheten tatt overhånd, og konsekvenstenkingen har gått i dass. Selvsagt må klubben sette ned foten omgående. Merket vårt er beskyttet, selv om det

ikke skulle være registrert i Patentstyret. (Hvilket det selvsagt bør være.) Men med hevd er det ikke fritt fram for å bruke symbolene eller lett kjennelige fargekombinasjoner uten videre.

På sikt kan merket vårt kanskje bli viktigste inntektskilde, hvis den ikke allerede er i ferd med å bli det. Jeg håper styret kjenner sitt ansvar og tar vare på egenkapitalen.

Klubben vår – som altså fortsatt heter Vålerengens IF – fyller 100 år om ca. tre år. Den største gaven Klanen og alle som har klubben i sitt hjerte kunne gi seg selv, er at man gjør en avtale med én av bonda i Enebakkk. Der skal det graves et digert høl i en blomstereng, hvor alle effekter med det tåpelige, fjollete liksom-kuule navnet «Enga» skal begraves. Dypt!

Deretter kan enga igjen bli beitemark hvor eimen av fjøs forblir, slik at den ikke lenger skal rive i nesa på hjemmekamper. Skulle noen savne navnet «Enga» er det sikkert nok bønder i Enebakkk til å lage sitt eget bondelag.

Arild Langaas – Vål'eng-gutt Hei!

En fotballkamp er ikke et «produkt»

(Eller: Hold kjeft Ingebrigt Steen Jensen & co og lær dere norsk, knotebønder!)

Dette handler om språkbruk innafor fotballen. Egentlig handler det bare om ETT enkelt fordømt ord. Men det ordet har sneket seg inn blant en del fotballfolk og blir brukt med ujevne mellomrom. Ordet er som dere ser i overskrifta: «PRODUKT». «Fotballen som produkt», kan vi lese og det snakkes om «å selge produktet Vålerenga, Stabæk, RBK», «Produktet som en fotballkamp er» etc. bla, bla, bla, bla.

Reklamespråk og fotballspråk

BLÆH! Jeg blir gæærn! For EN FOTBALLKAMP, eller en fotballklubb, ER IKKE ET PRODUKT! Steen Jensen er interessert i fotball og er engasjert i klubben sin, Stabæk. Så langt svært bra. MEN han har også jobba leenge innafor reklame. For meg ser det ut til at han har drassa med seg noe av fagspråket sitt inn i fotballen. Og når man snakker om reklame og PR for fotballen, så er det ok å bruke ord og begreper fra reklameverdenen. Men fotballen i seg sjøl er en annen verden enn reklamen. Å beskrive fotballen, krever at man bruker fotballspråk, ikke reklamespråk.

I reklamen lager man oppmerksomhet for bla. PRODUKTER. Disse gjøres attraktive på for-

skjellige måter. At det er viktig å gjøre fotballkamper, (og fotballklubber) attraktive for publikum forandrer dog ikke på hva fotballen ER. Og fotballen er ikke et produkt. For HVA er et «produkt»?

Hva er et produkt?

Et produkt er en «TING». Et produkt blir framstilt på fabrikker, verksteder og lignende steder. Produktene blir gjort ferdige, gjerne pakka inn og sendt til andre steder. De er avgrensa, forandrer seg ikke. De lages i mange like enheter fordi folk vil ha den samme greia om igjen og om igjen. Mange produkter er veldig nyttige. Men et produkt er ei stillestående greie som ikke har noe liv i seg sjøl. Produkter er DAUE ting som vi gjør hva vi vil med. Til slutt er de brukt opp og blir kasta. Finito.

Vålerenga – IKKE et produkt

Jeg veit ikke om klubben til Steen Jensen. Men fotballklubben min, Vålerenga, er IKKE ei dau greie. Den kommer IKKE til å bli brukt opp og jeg kommer IKKE til å kaste den fra meg – ever! Ei heller kommer FOTBALLKAMPENE til klubben min ut som «produkter». Vålerengakampene er velsigna (og frustrerende) UFOR-

UTSIGBARE. Er det en ting som er sikkert, så er det at de ikke ligner hverandre fra gang til gang. (Ok, det kan være perioder i flytsone og perioder med motgang og drittkamper.)

Men varer de evig? Nei, ALDRI! Vålerenga kan «tape for de verste drittlaga og banke de beste». En klisjé vil noen si. Bærum, Nybergssund, Besiktas, PAOK borte og cupfinalene i 1980 og 2008 + +, sier jeg. Sånne berg-og-dalbane-prestasjoner kommer IKKE fra et samleband. De kommer fra en merkelig organisme, fra en underlig og uforutsigbar, bohemaktig jævel med et skeivt flir på lur som sier til oss gang etter gang: «Hah, så dere trodde dere visste hvor dere hadde meg, nå! He-he! Lurte dere! – igjen!» Sånt opplever vi ALDRI med et «produkt»!

«Enga har sjel, æ'kke som andre» synger Brakkebandet i en sang om klubben vår. De hadde skjont det. Steen Jensen og etterplaprerne hans har misforstått. Fotballklubber er bare ikke «produkter» sanna hvor ofte det ordet blir brukt. La meg foreslå/minne om noen andre ord som jeg mener har MER å gjøre i beskrivelser av fotball: Å være Enga-supporter, affal, er på mange måter å ha valgt en ekstra FAMILIE.

Det er et «SKJEBNEFELLESKAP». Vi bytter bare ikke fotballag. Det er for «gode og onde dager». (Produkter derimot, bytter vi glatt og uten mye følelser når de skuffer oss.) Her har faktisk Steen Jensen bidratt positivt med å bruke ordet «stamme» (som i indianerstamme) om et supporterfellesskap og han mente at vi i Klanen (et annet ord for «stamme», faktisk!) hadde en god «stammeidentitet». Takk for den, Ingebrig!t

Fotballkamper

Fotballkamper da?, de er... ja nettopp: KAMPER! Mellom det gode (mitt lag) og de onde (motstanderlaget). Noen ganger oppleves dette med god/ond-konflikten sterkere enn andre ganger. VIF-LSK, VIF-Lyn og VIF-Brann – alltid slik. Men også i kamper hvor motstanderen utmerker seg med kjipt spill, sleip uthaling etc. (f.x. kvartfinalen mot Tromsø i år som et brukbart ferskt eksempel).

Alle som har vært på mer enn EN fotballkamp, ser forskjell på én kamp og den neste. Kall det heller en «OPPLEVELSE» om du vil variere språkbruken noe. Men «Produkt» my ass! Kan man påvirke et produkt til å bli bedre ved å kle seg i samme farger som deler av produktet og syngesanger for det? Eller kan man gjøre et konkurrerende produkt dårligere ved å slenge dritt om og bue på det? Du kan jo prøve dette med en bil, ei såpe, eller pc'n din hvis du syns psykologene i landet her har for få pasienter...

Å bruke penger på fotball

Eller du kan behandle produkter som produkter og snakke om dem som produkter. OG du kan la fotball være fotball og også snakke om fotball-laget ditt og fotball generelt som de levende greiene de er. NB: At vi faktisk betaler penger for å se på laget vårt, (som vi betaler penger for et produkt) forandrer i mine øyne INGEN TING. Det koster for eksempel å ha dame. Det er en haug med utgifter forbundet med å ha en familie. Det koster å være med på forskjellige greier. Det koster å være engasjert, det koster å forplikte seg. Men Vålerenga og fotballen er VIKTIG og SKAL koste oss noe.

Fotball og de STORE penga

Hva så med de STORE pengene i fotballen? Og jeg tenker ikke bare på den vanvittige pengebruken i Real Madrid, Manchester City og for

et par år sida: Chelsea; jeg tenker også på alle millionene som er pumpa inn i VIF av John Fredriksen, pengeingen til RBK, Hardball-millionene til Brann etc. – Norske millionbe-løp. Har ikke disse store summene redusert de mottagende klubbene til et produkt, en slags vare og leketøy for «rike onkler» som har kjøpt seg enda en virksomhet å drive/leke med? Etter min mening: Klart nei!

Pengene har seff stor betydning og påvirker klubbens muligheter til å hente gode spillere og trenere og dermed kjempe om titler, jada. MEN om (og når) de store pengene blir borte, så blir ikke fotballklubbene borte. Selv en klubb som FC Lyn Oslo ville fortsatt å leve – også om de skulle blitt fratatt proff-lisensen (for eksempel pga. pengemangel og rot). Da ville de blitt degradert til 2. divisjon, men Lyn ville ha levd videre der og de beste supporterne deres ville ha fulgt dem derfra uansett.

Mht. «rike onkler», så mener jeg at det for John Fredriksen er STOR forskjell på tankskipbusinessen hans og på investeringene hans i Vålerenga Fotball. For Abramovitsj er det nok også klar forskjell på olje-virksomheta og Chelsea FC. Begge disse mennene har bygd opp sine forretningsimperier sjøl, men fotballklubbene som de har så stor makt over, var her FØR DEM, og kommer høyst sannsynlig til å være her også etter at disse to har gått under torva.

På en måte har Chelsea og VIF en viss makt over disse to gutta, bl.a. fordi de sjøl i bunn og grunn er supportere og fordi klubbene representerer så mye mer for så mange andre også. Og dette er både Fredriksen og Abramovitsj klar over. «Du betaler for flere enn bare deg sjøl», er kanskje noe som synger i bakhue på investorgutta? For det gjør de.

Så penger er en viktig del av dagens toppfotball, men fotballen har et liv i seg sjøl som ikke krever all verdens med penger. Det er nok å nevne lagene som deltar i Norway Cup, den gamle «løkkefotballen» (som f.eks. A-lagsspillere i VIF, Harmeet Singh, fortsatt har glede av). For ikke å snakke om supporterlagene og deres cuper(!), Fotball-VM for hjemløse, Vålerenga United (VIF-laget for psykisk utviklingshemmede som vant sølv i årets Norway Cup) etc. etc.

Fotballforbruker vs. supporter

Om man absolutt vil tvilholde på at fotballklubber og fotballkamper er «produkter», så kan man i det minste være konsekvente og kalle seg sjøl for det man kaller en som forholder seg til produkter, nemlig en FORBRUKER. En «fotballforbruker» som alltid føler at han/hun har rett til å kreve stabil toppkvalitet på det produktet man betaler for. Man møter fotballen med en FORBRUKERMENTALITET og i mange tilfeller vil det si det samme som en ensidig kravmentalitet. Fokus er en sjøl. Mens produktet er produsert for meg og er til for min tilfredsstillelse. Fungerer ikke produktet så er feilen kun hos produktet.

En SUPPORTER på den annen side vil ha fokus på det han/hun skal støtte. Vi vil godta at prestasjonene varierer. Men vi ser oss sjøl som en del av laget og vi er medansvarlige for at laget fungerer. Vi kan være kritiske til laget, men da må vi også være kritiske til oss sjøl. Og vi er en del av laget uansett! Dette er SUPPORTERMENTALITET.

Så ærede leser: Noen av dere bør spørre seg hvilken betegnelse som passer best på deg? Er du en forbruker eller en supporter? Klanen skal være en organisasjon for supportere – eller på godt norsk: STØTTESPILLERE. Er du en forbruker og ikke en støttespiller, bør du etter min mening ta et oppgjør med egne holdninger eller bare melde deg ut.

Fotball er...

Så igjen: Hold kjef!t Ingebrig!t Steen Jensen og andre fotballforbrukere og snakk orn'tli norsk! FOR fotballen er IKKE et «PRODUKT». Fotballen er famileliv, tro, håp, kjærlighet, religion, skjebnefellesskap, følelser, kamper, chants, ritualer, jubel, stønn, seire, nederlag, ekstaser, depresjoner, dritt, øl, bakrus, krangler, hat, tilgivelse, nye sjanser, historie, røtter, kultur, identitet, stolhet, ære, flauhet (endog skam enkelte ganger), diskusjoner, sanger, poesi m.m.m. Fotball er så mye mer enn daue produkter. Fotball er LIV, og fotball bør kles i et språk som passer til det livet som fotballen er!!

Amen!

Paul Erik Norton, Vålerenga-supporter

BOK

Av:
Bean

Gode bøker om god fotball

Ett av høydepunktene i EURO2008 var Russlands seier over Nederland. Kampen sto mellom to nasjoner med mye talent, men med begrenset suksess i internasjonal fotball, særlig på landslagsnivå. Sovjet spilte kanskje den mest blendende fotballen av alle i 1986, men de røk faktisk ut allerede i åttendelsfinalen. Nederland har de siste 25 årene hatt et enda bedre landslag, men de har fortsatt bare ett Europamesterskap å vise til i landslagssammenheng.

Å forklare suksess i fotball er naturligvis interessant, å sette seg inn i årsakene til at noen mislykkes er kanskje enda mer spennende. Derfor har jeg lest to bøker om henholdsvis russisk og nederlandsk fotball. *Football Dynamo* av den engelske journalisten Marc Bennetts (Virgin Books, 2008) gir et bredt, innsiktsfullt, rikt og tidvis morsomt innblikk i den moderne russiske fotballen. Boka er først og fremst en kjærlighetserklæring både til landet og fotballen, men den skyver ikke makt, penger, korrupsjon, kampfiksjing og hooliganisme under teppet. Alt dette på bakgrunn av de omgivelsene fotballen har i Russland – en hurtig innført røverkapitalisme etter østblokkens sammenbrudd, med oligarker, fattigdom og reglemessig politisk og økonomisk kaos, men også med en gradvis voksende middelklasse.

De store klubbene får hvert sitt kapittel, Moskva-klubbene Spartak, CSKA og Dynamo, og ikke minst nyrike Zenit St.Petersburg («Life's a Gas with Gazprom»). Men vi blir også med til den tsjetsjenske klubben Terek Grozny, en historie som involverer det betente forholdet russerne har til en del av sine minoriteter («all Chechens are killers. It would be best to exterminate them all», sier for eksempel en doktor Bennetts kjenner). Forfatteren har også funnet frem til gode gamle Andrej Kanchelskis, som åpenbart har «exchanged European football, and indeed Europe, for something very different indeed».

Siste kapittel handler om Russlands oppsiktsvekkende avslutning på kvalifiseringen til EURO2008, da de slo England, holdt på å rote det til, men berget seg da England tapte hjemme mot Kroatia. Dette er en utmerket og lærerik bok.

Enda bedre er den litt eldre boken *Briljant Orange – The Neurotic Genius of Dutch Football* av David Winner (Bloomsbury, 2000). Det begynner å nærme seg ti år siden utgivelsen, men den er fortsatt verdt å lese. Winner har satt seg fore å undersøke hvordan Nederlands tradisjon for å briljere, for så å gå på uforklarlige tap når mye står på spill, henger sammen med nasjonalkarakteren. Det er spekulativt når det trekkes til arkitektur, anarkisme og historie, men det kler stoffet og underholder leseren. Hvordan dette folket må utnytte arealet maksimalt for å få plass til alle som bor på et nokså avgrenset område, kobles for eksempel til nederlandsk fotballs evne til å finne og skape rom selv i trange situasjoner.

Vi blir naturligvis også kjent med fotballrevolusjonen under Rinus Michels, som (godt hjulpet av Johan Cruyff) skapte den nederlandske totalfotballen. Winner viser hvordan totalfotballen forutsatte gjensidig forståelse og intelligens hos spillerne, mens den engelske fotballen i mye større grad overløt tenkningen til trenerne, som plasserte spillerne i roller hvor de relativt ureflektert kunne oppfylle bestemte funksjoner, slik en samlebandsarbeider kan være effektiv uten å ofre arbeidet en tanke. Måten nederlendere blander fotball og karneval på (finnes det noe mer harry enn nederlandske landslagssupportere?) er et annet interessant tema.

Den nederlandske totalfotballen var taktisk overlegen da den ble introdusert, men etter hvert ble det å spille offensiv og vakker fotball overordnet selve det taktiske. Noe av forklaringen på landets manglende vinnerkultur i fotball finnes kanskje her («I suppose I'm not that interested in scoring ugly goals», skal Dennis Bergkamp ha sagt). Et annet høydepunkt i boken er drøftingen av Nederlands oppsiktsvekkende evne til å tape straffekonkurranse. Utvilsomt en av de beste fotballbøker jeg har lest.

Foto: Kevin Skjøthaug

Bruk kropp og sjel ...

Man må holde det man lover har jeg lært, også hadde jeg nesten glemt å levere til Ropet. Men mine synspunkter kommer her...

I denne spalten kommer vi ikke unna Plankehaugen. De skal ha skryt for bra arrangement for supportergruppen. Nå har de fått blod på tann, man skal åpne en megastor fotballpøbb der nede. Jeg tipper navnet på pøbben blir Den røde hesten.

Drakter er ofte et must blant supportere. På 90-tallet var det vanskelig å få tak i. Nå bytter man nesten hvert år, og ikke bare hjemmedrakt, men andre- og tredjedrakt også. Satt her i våres og så på en Godset-kamp og tenkte jaggu så mange vakter det var på den kampen. Før jeg skjønnte at bortedraktene til Godset er helt jævlig selvsyende. Nesten like ille som når Vålerenga slo PAOK borte i Ålesund-drakter... Så ut som Vålerenga spilte med 10 keepere og en spiss!! Man må være fargeblind for å like slike typer drakter...

På Vålerengafrenten er det mye syting og klaging på det meste. Men det skjer noe bra også, en relativt ung herremann ved navn Ulrik starter opp en rein håndballfanzine. Navnet er litt kjedelig: Kasteball. Men tiltaket er genialt, og jeg skal selvsagt bidra og håper mange andre gjør det også. I det minste at man kjøper fanzina, og det gjelder ellers også. Ser du en stakkar som selger fanziner, så kjøp. Uansett lag. Da kan du banne på at selgeren blir glad.

Hva bidrar du som supporter med? Ja greit, du er på kamp og støtter laget ditt. Men både det ene og det andre i Vålerengamiljøet trenger hjelp. Så ta kontakt og bidra. For i mine øyne så har Klanen tapt seg på mange områder. Dette skal endres på fort som faen, så kom igjen, kjære Vålerengasupporter.

Ellers rundt om i supporter-Norge skjer det ganske mye. Veit nesten ikke hvor jeg skal starte, men det siste er jo ganske morsomt; at Richard Jansen brukte 28 spenn på DVD av kampene

Fck-Stabääääek for å sende til Kypros. Det kosta F.C.K. masse millioner, og Ståle Solbakken er langsint enda, tenker jeg. Nå blir det vel DVD-Rich i stedet for «leder av NSA»-tittelen han hadde i mange år. Bare media som ikke skjønnte at NSA siden oppstoden igjen i 2001 har hatt flatt styre...

Nytt på tv i høst blir «I seng med fienden» der vi møter fire par som heier på to forskjellige lag, «Fanzinefellen», først ut er Inferno-blekka Alltid, – Uansett, som fikk hard medfart for litt kødd med en liste de skreiv. Bra pr for fanziner, men media beit jo på. Det var mest leste sak på *dagbladet.no* den dagen, og det sier litt...

Når dette skrives sitter jeg foran dataen i Sverige og følger Vålerenga-Molde. Det er en kjip greie, men verden går framover når man kan gjøre sånn...

Evig Tro til Vålerenga, svikter aldri!

Vi gjør oss klare for en ny hockeysesong

Etter å ha mimret meg gjennom fjorårs-sesongen som oppskriftsmessig endte med nok ei bømte i skapet tok jeg turen til Jordal Amfi for å overvære sesongens første treningskamp mot hardtsatsende Lørenskog. Lørenskog hadde ikke mye å vise frem og kommer nok til å bli sesongens store blaff. Det er ikke lett å tyde så mye ut fra sesongens første treningsmatch, alt går liksom litt for tregt og litt for upresist, men det er mye som allikevel tyder på at Enga er på rett spor.

Det er på tide for oss å ta «the double» igjen og mulighetene for det er absolutt til stede. Selv om en treningsmatch mot et middelmådig hockeyleg fra et sted utenfor Oslo er litt tynt grunnlag å basere seg på er det mye annet som tyder på at vi kan ta hjem både serien og bømte kommende sesong. Skal vi ta en titt på laget er kanskje ikke navn som Andreas Stene, Raimond Hessler, Adrian Aambø og Jonas Oppøyen spillere som du drar mest kjensel på med det første, men alle disse er spillere som presenterte seg i fjor og som kommer til å levere topp hockey i år selv om de er unge. Alle dissa unge har talent som burde gjøre dem til ledende spillere i Norge.

Flere av dem burde også på sikt ha mulighet til å spille med de beste ute i verden, men først skal de være en viktig faktor for at vi skal hente «the double». Nå er det ikke sånn at alt står og faller på de unge lovende enda, for bærebjelkene i laget vil fortsatt være spillere som Lars Erik Lund, Regan Kelly, Patrick DesRochers samt at Brede Csiszar kommer til å prestere store ting og ta steget opp til den gruppen spillere som vi kan kalle lagets viktigste. At Kjell Richard Nygård ser ut til å være skadefri og at Alex Nervik er med fra start av gir oss en ekstra dimensjon som kommer til å sørge for at flere poeng tipper vår vei.

I god Vålerengastil er det duket for nok et comeback, og denne gangen er det verken Vegard Barli eller Øystein Olsen. Bård Sørli er en mann som har vært i krigen før og har vervet seg til ny tjeneste på Vålerengas blålinje. Bakerst på banen kan det se litt tynt ut om det skulle dukke opp skader eller andre uforutsette ting. Bårds erfaring kan bli et viktig bidrag når det begynner å dra seg til. At mannen har vært med før betyr ikke at han nødvendigvis kommer til å bli like dominerende som han var, i hvert fall ikke med det første. Nivået på norsk hockey har blitt såpass mye bedre de siste årene at tida hvor man bare kunne knyte på seg skøyteene igjen er over. Alt annet ville vært en katastrofe. Bård er fortsatt ung i hockey-år og med knallhard jobbing kan han på sikt helt sikkert bli en topp spiller igjen, men man skal ikke bli overrasket om det tar noe tid. Jeg er positiv til Bårds comeback og håper han satser knallhardt for å være med i flere år fremover og da hele året, inkludert sommertreninga Bård. Den delen har flere før deg vært flinke til å skippe for så å trylle frem et nytt comeback igjen til høsten.

Knut Henrik Spets har signert ny kontrakt og det betyr mange pucker i garnet. På 36 matcher i fjor noterte eldste bror Spets seg for 22 mål og 25 målgivende. Dette etter å ha fått starten av fjorårets sesong ødelagt av skader. Spets og Blake Evans bør ligge i toppen av poengligaen og dermed være viktige bidragsyttere for at sesongen skal bli en suksess.

To spillere som i skrivende stund ikke har signert nye kontrakter er Lille-Spets og Mathias Trygg. Dette er to spillere helt i toppen av hva du kan forvente skal spille i Norge og er derfor avgjørende for hvor store ambisjoner vi kan ha. Grunnen til at disse ikke har signert er jo selvfølgelig et ønske om å spille i utlandet. Vår gode venn finanskrisen er nok med på å gjøre det vanskeligere enn før. Det er lite penger ute i hockeuropea, noe som gjør at også flere utenlandske klubber må satse på eget. Sjanse for at vi får se disse to spillerne i Vålerenga-drakt også neste år er ganske stor, og da er det ingenting i veien for at VIF ikke skal vinne «the double».

Hvordan får vi flere på kamp?

Tekst: Marius Wivegh
Foto: Kevin Skjothaug

Et kanskje litt sårt tema for oss som liker hockey er publikum. Det er ingen hemmelighet at Klanen ikke er best i klassen der. Det er vel egentlig bare Sparta som er fornøyd med oppmøtet. Vi har alle en stor utfordring foran oss om vi skal komme oss opp i toppen igjen på supportersiden. De menneskene som stiller opp på match tre ganger i uka hele høsten og hele vinteren for å støtte laget sitt skal ha stor anerkjennelse for det. Det er noe både Klanen og ikke minst klubben bør vise at de setter mer pris på. Spillerne har vært flinke til å involvere seg med sine lojale supportere, men gjentatt klaging og sutring fra klubbens side vil ikke bidra til noe positivt.

Jeg registrerte flere ganger i fjor at folk fra klubben var ute i media og klaget over oppmøtet på kamper, samtidig som man fronter det vanlige sitatet «det er botta som er viktig å vinne». Det er en prestasjon å klage over at publikum ikke møter opp når du samtidig sier at det du driver med ikke er så viktig. 90 prosent av sesongen er seriespill, og om hele poenget med det bare er å komme seg til sluttspillet for å så starte sesongen, så er det vel egentlig ikke noen vits å møte opp før sluttspillet starter heller. Hvis så er tilfelle bør vi utvikle sluttspillet med en eneste gang og kun kjøre seriespill, kanskje med en NM-cupvariant a la fotballen. Jeg veit selvfølgelig at det er ikke sånn man har tradisjoner for å spille hockey og at det er ikke sånn man spiller i resten av verden, men hva betyr egentlig det om det gjør sporten mer interessant og bedre? For sannheten er vel at de færreste ligaene ute i verden spiller sånn som oss.

I Norge har vi av en eller annen merkelig grunn funnet ut at mye av det som er med på å gjøre hockey spennende, fartsfylt og intenst er noe vi ikke skal ha i Norge. Prøver du å ta kule en motstander i vantet havner du mest sannsynlig i fryseboksen. Skulle du finne på å kaste hanskene på isen er du ferdigspilt for et par matcher. For et par år siden var det en stor revolusjon i NHL og alle andre hockeyligaer av betydning. Man tok et oppgjør med holding, hekting og annet destruktivt spill samtidig som man fortsatte å dyrke det fysiske aspektet av spillet. Med en gang du brukte kølle eller armer til å hindre motspillere fikk du minutter i boksen. Dette har ført til at gode spillere får underholde mer med sine gode ferdigheter samtidig som folk takler som aldri før, men nå ubetinget med bruk av kropp.

Ting går raskere og er mer underholdene. Her har vi som den store hockeynasjonen vi er funnet ut at det er bedre om folk holder hverandre igjen med armbruk og kølle. Bare tenk hva som kunne skjedd om en av disse gutta skulle få litt for stor fart på skøytene sine for så å ramle og slå seg. Dette er selvfølgelig noe som frustrerer spillere og publikum, men sånt kan man ikke tillate i Norge. Og gud forby om du skulle prøve å ta deg en øl før du skal på match. Da bør du helst tas

fra barna og settes i fengsel. Om du da ikke besitter et stort kvantum av penger som du villig vil dele med klubb og forbund. Da er du et forbilde som skal få så mye pils du vil og bronsestatue utenfor. Har du veldig mye penger til overs kan du sikkert få en lapdans av pampeveldet mens de får en av sekretærene til å fore deg med pils fra et sugerør festet i bh'n. Nå vil jo selvfølgelig prestestyret si at dette er betydelig overdrevet og ufint sagt, men siden jeg bare er et helt vanlig menneske så kan jo jeg umulig vite bedre heller.

Hockey er for tøffe gutter og det veit alle som setter pris på sporten, bortsett fra de som styrer den. Det er egentlig så enkelt at det er publikum som setter premissene for idrettens eksistens. Skal du ha folk på tribunen må du gi folk det de vil ha og her er jeg redd forbundet og en del av klubbene er inne i en blindgate uten verken førerhund eller stokk. Vi har en unik mulighet til å få hockey tilbake på kartet for alvor med tv2s satsning på sporten, men da må man ha suksess på tribunen også. En forutsetning for dette er at spillerne må få spille hockey og publikum må bli underholdt. Jo raskere de med makt og høyere utdannelse skjønner dette, jo raskere vil det bli fullt på tribunen. I hvert fall på de som fortsatt står oppeist, for det er ikke noen garanti for at noen av de 100 år gamle rønnene ikke detter sammen snart.

De aller fleste anleggene der det drives topp hockey i dag var i utgangspunktet klare for en god runde TNT for 20 år siden. Bortsett fra de som benytter seg av anleggene fra OL på Lillehammer er det stort sett som å komme inn på et forhistorisk museum hvor tiden har stått stille og alt foregår i sort/hvitt. Det eneste som egentlig mangler for å gjøre bildet komplett er at vi blir frakta til og fra kamp i hest og kjerre. I denne tid er det nok ikke så lett å få banka gjennom en ny hockeyhall for Vålerenga.

Vålerenga Fotball har nettopp fått tomt til å bygge ny stadion og det blir nok vanskelig å få banka gjennom en ny amfi da det er mange flere enn Vålerenga og hockey'n som trenger nye anlegg. Dessuten har jo byrådet i Oslo bevisst at de er fullstendig inkompetente til å drifte og ikke minst bygge anlegg. De som står blir drevet på en katastrofal måte, og de som skal bygges er det enda verre med. Holmenkollen er jo et fint eksempel, men at penga forsvinner ut i hull ingen kunne se i det klareste dagslys har selvfølgelig ikke noen sammenheng med at man åpner ishallerne i Oslo mye senere for å spare penger. Dette er jo selvfølgelig bare piss og byrådet får Baron von Münchhausen til å fremstå mer troverdig. Dette gjør at de yngre laga ikke får mulighet til å trene for serien er godt i gang.

Når det kommer til vår egen Amfi er jeg en av dem som mener at den bør jevnes med jorda umiddelbart. Dette lar seg selvfølgelig ikke gjøre fordi den er fredet. Jeg synes det er fint at

Oslo ønsker å ta vare på gammel arkitektur og historie, men jeg synes da allikevel at de skal rive Amfi'n opp med rot og sette den på taket til et eller annet museum der den hører hjemme. Det er ikke flust av tomter i Oslo, og skal Vålerenga få fortsette å spille der dem hører hjemme må det bygges nytt på bekostning av noe gammelt, ellers vil til slutt Vålerenga ende opp på et bortgjemt sted utafør byen med mye åpne landskap. Vegga på Jordal Amfi er fulle av historie og gode minner. Det vil selvfølgelig være vemodig å se denna blikkboksen kollapse i en støvsky, men det er helt nødvendig for å trekke flere folk til idretten. Det er ingen hemmelighet at dagens generasjoner forventer noe annet enn de på 50-tallet. Får vi bygget flere anlegg samt revet og bygget nytt der det står gamle vil det gi hele idretten et stort og nødvendig løft.

Forbundet og klubbene har selvfølgelig også et stort ansvar for å markedsføre sin idrett. Dette har vært slett arbeid de siste årene, og selv om det kan se ut som om det er litt på bedringens vei nå er det alt for tidlig å friskmelde. Jeg ser at Vålerenga hockey har ansatt en ny markedsdirektør og det gir meg et håp om at Johnny Aas kommer til å gjøre en jobb retta mot det vanlige publikum. Der har Vålerenga svikta for. De har gjort en bra jobb mot fiffen og sponsorer, men selv om det stadig blir flere av dem blir det færre av de på den

andre sia av Amfi'n. Dette vil jo selvfølgelig på sikt føre til mindre fiff og sponsorer i tillegg. Sponsorer vil ha mest mulig folk på tribunen for å få mest mulig igjen for penga sine, og fiffen synes ikke det er gøy å bli forbundet med noe som færre og færre bryr seg om. Da hopper dem heller på det nye store som skjer. Nøkkelen blir da selvfølgelig å få flere vanlige folk på match og her må det gjøres en kjempeinnsats. Det kan ikke lenger være en godt bevart hemmelighet at Enga spiller matcher. Her må klubben få med seg kommunen, forbundet, media og sponsorer på å gjøre en kjempeinnsats for å få med seg publikum.

Så er det Klanens rolle oppi alt dette her. Klanens hovedoppgave sånn som jeg ser det er å ta vare på sine medlemmer og legge til rette for at Klanens medlemmer enklest mulig skal komme seg på kamp og få mest mulig ut av det. Det er ikke Klanens skyld at det ikke er nok folk på kamper, det er ikke vår oppgave å bruke medlemmenes penger på markedsføring av en spesifikk idrett. Vi kan heller ikke tvinge folk til å delta på noe dem ikke ønsker. Skal vi liksom si til supporterne våre at om de ikke møter opp på x antall hockeymatcher så får de ikke gå på fotballkamper heller da? Dette er jo selvfølgelig bare vås. Vi ønsker jo selvfølgelig at så mange som mulig skal dra på hockeymatch, men vi må primært ta vare på de som går på match og igjen fange opp alle nye som kommer til og gjøre dem til supportere.

Om vi gjør en god nok jobb der er helt sikkert diskutabelt og noe vi må jobbe for å gjøre bedre. Vi som alle andre må stikke fingeren i jorda av og til og innrømme for oss selv at dette kanskje ikke er godt nok, men jeg liker å tru at vi er blitt bedre enn vi var og at vi er på vei i riktig retning. Eneste måten å få til noe på er å stå samlet. Vi må jobbe sammen og trekke i samme retning. Om man ikke gjør det, men melder seg ut og driver med sitt eget i stedet, er muligheten for at vi oppnår noe blitt betydelig mindre. I Klanens glansdager, hvor vi var Norges beste supportere både i hockey og fotball, var Klanen en sånn gjeng som sto sammen. Nå er vi verken best i fotball eller hockey og vi er i hvert fall ikke samlet. Det er mange meninger om hvorfor.

Noen mener at de som sitter med verv er en gjeng inkompetente idioter og at det er deres skyld. Hvis så er så må noen andre ta grep. De må legge fritiden sin til side og gjøre en innsats for å gjøre ting bedre. Ikke setta seg i et hjørne for å sutre og si at alle andre er en gjeng idioter. Vår styrke var mangfoldet og at samtlige brydde seg om en ting, nemlig klubben. Resten var uvesentlig. Det er kanskje vår store utfordring å få samlet alle sammen igjen i ubetinget kjærlighet for klubben. Hvem som har gjort hva for klubben, hvem som stiller opp mest og hvem som er den beste supportereren er fullstendig uinteressant, for det handler ikke om deg. Det handler om klubben!

Tekst:
Marius Wivegh

Idretten trenger lokalaviser

Medias rolle for å få oppmerksomhet rundt idretten er selvfølgelig viktig for å trekke folk til arenaene. Dessverre er medias rolle rundt nyhetsformidling totalt forandret. Tiden hvor medias jobb var å videreformidle nyheter er over. Nå handler det i større grad om bare å selge. Eiere skal tjene penger, mye penger. Om Tone Damli Aaberge har fått seg ny type er det jo selvfølgelig mye viktigere enn det meste andre som skjer i dette samfunnet. Fine fortisjenter på forsiden selger og er bra business. Om det er avisens skyld eller om det egentlig bare sier litt om hva slags mennesker vi er som gidder å betale for sånn drit er vel en åpen diskusjon. Avisene kan allikevel i større grad styre hva som er interessant å lese. Lokalaviser har stor suksess med å følge opp sine lokale idrettslag. Jeg kan nevne i fleng Bergensavis, Bergens Tidende, Hamar Arbeiderblad, Stavanger Aftenblad, Sarpsborg Arbeiderblad og Fredriksstad Blad. Alle disse er med på å støtte opp om sine lokale idrettslag og gir stor drahjelp til klubbene samt at de skaper masse entusiasme på bygda.

I hovedstaden sitter vi igjen med Aftenposten og Dagsavisen. Aftenposten kan vi bare glemme for den har av en eller annen grunn funnet ut at dem er en riksaviser og derfor ikke kan ha for mye Oslo-stoff. Aften derimot ville hatt mye å tjene på å engasjere seg mer i Oslo-idrett, og da mener jeg all Oslo-idrett, ikke bare Vålerenga selv om det er min klubb. Nå er det jo sånn at Aften er blitt ei fullstendig menigsløs blekke som egner seg best til å fyre opp i peisen med. Aften er kronsempelen på å ta noe som kunne vært et godt produkt og rasere det fullstendig. Aften skulle kommet hver dag og hatt minst fire sider om Oslo-idrett. Sjansen for at avisen legger ned i stedet er dessverre mye større.

Når det kommer til Dagsavisen så var det en gang den hadde mye om Oslo-idretten og mange lesere. Nå har den ingen

av delene. Den gangen Dagsavisen var Oslos store avis og lest stort sett av samtlige personer på Oslos østkant er for lengst forbi. Nå er det blitt et nisjeblad som stort sett baserer seg på leserinnlegg. Den når ikke mangfoldet og kommer til å bli mindre og mindre selv om noen sære sjeler som meg selv insisterer på å fortsatt lese den, men det av helt andre grunner enn deres fraværende måte å dekke Oslo på. Egentlig har avisa gått fra å være en avis til et internt blad som burde ligge i posthylla til alle folkevalgte på tinget eller i kommunen.

Dagsavisen ville fått en kjempeopptur på å dekke mer av Oslo-idretten. Folk er interessert i idrett og spesielt det som skjer lokalt. Dagsavisen kunne sikkert ha økt opplaget sitt med 30 prosent om de hadde hatt en fyldig dekning av de klubbene som holder til i Oslo. Dessverre er det siste jeg hørte fra den fronten at de skulle kutte enda mer i sportssidene, og det er spesielt i en avis som stort sett konsentrerer seg om én side med sportsbørs. Hva deres egne journalister synes om dette veit ikke jeg, men de kan neppe være spesielt fornøyde. Dermed er det bare å konkludere med at vi kan kaste den på peisen sammen med Aften.

Da sitter vi igjen med Østkantsavisa som er det eneste lysglimtet i et røykfylt peisrom. Østkantsavisa er flink på Oslo-idrett. Både fotball, hockey, håndball og andre Oslo-idretter får oppmerksomhet der. Dessverre er avisen litt for liten og kommer ut litt for sjelden foreløpig, men den har absolutt potensial, mye mer enn de ovennevnte. Kanskje vi en dag får oppleve at denne avisa kommer på døra fyldig og fin hver eneste dag og at vi som bryr oss om byen vår endelig får et medium å lese om den i. Det er i hvert fall noe denne byen sårt trenger så man skal ikke se bort fra at Østkantsavisa kan bli den dominerende Oslo-avisa i fremtiden, og en avis jeg gjerne betaler for.

Container service

- Containerutleie
- Forhåndspris
- Rydding
- Bortkjøring

AKTIV RYDDECENTRAL AS

Tlf.: 23 30 35 00

Mobil: 93 00 19 28 www.aktivryddecentral.no

Carl Berner

– når du trenger litt mer enn en plingpils –

Ta med deg den jævla bjella og få kanarirævva UT av Hula!

Tekst: Tryll

Håndballsesongen pælmes i gang i skrivende stund med innledende cuprunder og det som omtales som oppkjøring, aka rævkjør, før serien er over oss med alt det medfører av forventninger, hat, kjærlighet og æresskjelling. Deilig blir det!

Første seriekamp tar plass, som seg hør og bør, i Løvens Hule 19. september med avkast en time før barne-tv. Lørdagskamper, elskede lørdagskamper. Å ikke skjene innom et lokalt væskehull på vei gjennom Stille Gater er dødssynd, spesielt med tanke på at de aller fleste av dem har funnet hjerterom nok til å sponse klubben med noen mynt fra tipsglasset. Kom på kamp og støtt Våre Helter, men støtt ditt lokale stamsted også.

Skrik Håndball, Håndball og få med deg det faste inventaret (det som ikke er skrudd fast i vegger og golv) og innta Løvens Hules eminente tribune, med intim seating, overdreven takhøyde og lite forståelse for tilreisende pakk med familie. Dere vil møte blåkleddede... fra Oppsal... Ordet byderby demrer baki huet et sted. Tryll frykter ei. Jeg veit dere kommer og jeg veit dere kjøper tar rotta på bjelleslengerne som kommer på scootere og i XC70'er. Helvete venter på deg, tor du stille opp?

Ikke bare skal vi blåse hele Oppsal ut av bykartet og begrave boligfeltet i skam og tårer, det venter mange godbiter og opphissende opplevelser utover i sesongen. Å kikke på terminlista minner mest om en fornøylig aften på Latter. Du

skal leite lenge for å finne en tilsvarende smeltingedigel av hvalfangere, spenesugende og influensabefengt fjærkre. Artigst av alt er det faktum at Romerike Håndball har gått til en fullstendig hodeløs navneendring.

De kunne kalt seg Rautegutta, Avløserne, Råmelksgjengen... men nei. «Se til Vålerenga», sa en høyballsjuer. Dermed er en ny trend i gang, alle kaller seg det samme som sparklaget i omegnen. Rælet har døpt seg om og heter i dag «LILLESTRØM Topp håndball». Siste del av navnet skal vi klippe av dem jamnt med øra, det ekke no problem, men det skal nevnes at det blir hardt å i det hele tatt greie å roe følelsene såpass at spillera får tildelt garderobe når dem ankommer Hula. HC-dassen er vel forresten ledig?

Uansett håper jeg at Stolte Klansmenn innseser at det ligger en gylden mulighet på bordet. Fotballsesongens utbrudd, harnisk, syngelvilje og bløyte kan nå forlenges utover vottetida. Håndballpublikummet i det ganske land får gjerne spille med bjellene sine så mye dem vil for Tryll, men prøver dem seg i Jordalhallen, skal dem synges vel i møte med Mannen med Ljåen.

Føggler, Vikingskarrepakk, storfiskjegere, kildevannsdrikkende: Dere er velkomne til Løvens Hule. Nyt tiden mens dere fortsatt har litt ære igjen... Vålerenga Håndball kommer snart til en hall nær deg, og da er det faen meg slutt!

Tryll – gira, sinna og klar!

Skal blø for drakta

Lite trening, mye innsats og godt miljø skal etablere nyopprykkede Vålerenga Håndball i øvre halvdel av førstedivisjon.

Tekst og foto:
Vålerenga Håndball

Vålerenga Håndball rykket opp til førstedivisjon forrige sesong. Mens andre klubber har satset på lønnede spillere og trening hver dag i uken har Vålerenga Håndballs suksess vært den rake motsetning: Ingen får betalt.

I sesongoppkjøringen trener laget tre ganger i uken, men når serien setter i gang blir den tredje treningen valgfri. En vil jo ikke risikere overtrening. Antallet treningstimer er få, men intensiteten og spillegleden er høy. Oppmøtet på treningene har vært så bra at det har blitt nødvendig å sette opp egen trening for b- og c-lag.

– Vi trener effektivt og konsentrert fremfor å ha fokus på mengde. Vi forventer at en del spil-

lere holder seg i form ved siden. Spillerstallen er slik situasjonen er i dag ikke moden for større treningsmengder, forteller trener Kent Staahle, som fortsetter: «Hemmeligheten ligger i en god spillerstall, fokus på de rette tingene, samholdet og miljø og ikke minst en klar linje på hvem vi skal være, hva vi skal oppnå og hvordan vi kommer dit».

På banen kjennetegnes Engas gutter av knallhardt forsvarsspill og et angrepsspill styrt blant annet av rutinerte Preben Evensen i midten. Bak stengene står evig entusiastiske Andreas Skalin og irriterer bortelagets skyttere med sin høye redningsprosent.

Troppen er svært variert og består av de fleste typer: Stolte gutter fra Oslo øst. Sør-

linger som har rømt fra bibelbeltet. Superentusiastiske svensker. Det er spillere på laget som sliter med klesvasken når mor er borte, mens andre gladelig forteller om pengepolitiske og makroøkonomiske emner, samt om finansiell stabilitet. Noen er like bra med skuddarmen som med gitar. Summen er et lag med minst to gode spillere på hver posisjon.

– Vi er en klubb som ligger midt i byen samtidig som vi har et åpent miljø som gjør det lett å bli en del av miljøet. Folk blir tatt godt i mot selv om de er 20 eller 30 år. Det er noe med miljøet som gjør at folk vil komme til oss. Og de som kommer de blir, forteller Skalin

Kids og travhester

Laget består av noen gamle rutinerte travhester rundt tredivet, men kidsa har begynt å gjøre seg bemerket. Foran kommende sesong har snittalderen på laget falt fra 28 til 24 år. Målvakt Andreas Skalin tror opprykket gjorde det mer interessant å spille for Enga.

– Det som kjennetegner spillerne våre er at de har mye håndball i seg. De er ikke utpregede treningsprodukter. Dette er gutter med innsats og ballfølelse. Dermed blir vi et lag som er vanskelig å spille mot, forklarer Skalin.

At spillerne ikke er treningsprodukter var spesielt synlig de første treningene etter sommeren da det strengt tatt burde vært helsepersonell med hjertestarter tilstede under treningene.

Trenerteamet i år består av Morten «Oberst» Østreng og Kent Staahle. Sistnevnte er førstediktator under kampene. Staahle tror følgende faktorer har gjort at ordene «Vålerenga Håndball» har ført til frykt på plastdekke og parkett landet over:

– Vi har et unikt samhold, og en kombinasjon av høyt nivå og stor fleksibilitet. I tillegg skader det ikke med navnet Vålerenga, sier Staahle.

Klanan skapte en fantastisk atmosfære under fjorårets cupeventyr som endte med ettmålstap i semifinalen mot Runar, som siden ble cupmester. I år møter Engas håndballherrer nydannede Lillestrøm Topp håndball. Dette vil bli en kamp hvor håndballgutta skal slå Lillestrøm slik fotballgutta pleier – forhåpentligvis med støtten fra Klanen på tribunen.

Årets tropp består av over 20 spillere og er en kombinasjon av rutinerte og unge sultne spillere. På grunn av opprykk og fantastisk innsats i Norgemesterskapet har klubben kunne pimpe opp (uttrykk som brukes av de yngre spillerne) stallen med flere nye spillere. Slik vurderer Staahle tilskuddene som får æren av å spille i hvitt og blått:

– Øyvind Myhr er en rutinert keeper. Sørendingen Tellef Dannevig er meget god på venstre back. Morten Hansen er en bauta av en strekspiller – både sterk og god. Brage Mikkelsen er et ungt talent på venstre kant. Ole Thomas Nøstvold er talentfull kant fra Sandefjord, Morten Mikkeltuen er en talentfull bakspiller. Thomas Thomsen er en ung venstrehendt høyreback. Sondre Storemyr er en rutinert og dyktig bakspiller som tidligere har spilt i Kristiansand og Heimdal.

Tøff målsetting

I årets førstedivisjon møter Enga blant annet lag som Oppsal, Kragerø og Stavanger (Viking). Selv om det er første sesong i nest øverste divisjon og treningsmengden ligger godt under snittet er sesongens målsetting tøff. Noe annet hadde blitt pysete.

– Vi mener vi har kapasitet til å havne blant de seks beste med førstedivisjonslaget. For laget er ambisjonen opprykk fra 3. divisjon. Cupen er en ren bonus, forteller Staahle.

Som en del av sesongopppladningen deltok laget i slutten av august i Herulf Cup. Resultatet ble nummer tre av åtte lag. Målvakt Skalin forteller at Engas gutter må få opp tempoet før seriestart, men turneringen bød på flere positive overraskelser, spesielt fra lagets nye spillere.

– De yngre nye spillerne viste seg virkelig frem i Herulf Cup, så dette lover bra for videre spill. De var helt respektløse og kastet seg inn med livet som innsats – slik en skal når en spiller med Vålerenga-drakt. Det var en advarsel til alle våre konkurrenter, sier Skalin.

Frem mot seriestart deltar laget i Eskilstuna Cup (4.-6. september). Sesongstart er 19. september mot Oppsal klokken 17.00 i Jordalhallen – det eneste stedet i Oslo hvor en finner gode håndballspillere med beinhard innsats (men som er langt fra topprente).

» Det som kjennetegner spillerne våre er at de har mye håndball i seg.

Tabell	Totalt							Hjemme							Borte						
	Lag	S	V	U	T	MF	D	P	S	V	U	T	MF	D	P	S	V	U	T	MF	D
Vålerenga	18	18	0	0	74-17	57	54	9	9	0	0	39-8	31	27	9	9	0	0	35-9	26	27
Røa 2	17	12	1	4	91-33	58	37	9	8	0	1	64-12	52	24	8	4	1	3	27-21	6	13
Lillehammer KFK	14	11	1	2	33-13	20	34	8	7	0	1	22-6	16	21	6	4	1	1	11-7	4	13
Fart 2	17	8	1	8	27-34	-7	25	8	3	0	5	12-16	-4	9	9	5	1	3	15-18	-3	16
Hafslund/ Trosvik/ Skjeberg	16	8	0	8	44-35	9	24	7	5	0	2	28-12	16	15	9	3	0	6	16-23	-7	9
Team Strømmen 2	16	7	2	7	35-37	-2	23	8	5	1	2	22-14	8	16	8	2	1	5	13-23	-10	7
Askøy	17	7	2	8	47-55	8	23	8	3	1	5	20-20	11	10	8	1	3	27-35	8	13	
Vålerenga	17	11	1	5	44-35	16	34	8	5	0	2	22-14	16	15	9	3	0	6	16-23	-7	9

Damer A til Europa

Etter en fantastisk vårsesong for Damer A i Vålerenga Fotball, med 12 seire av 12 mulige, gikk vi på en lang ferie med tidenes treningsopplegg. Etter mange timer med svette og selvdisciplin, var endelig dagen kommet da vi skulle sette kursen mot Europa og verdens navle, Strømstad. Med Vålerengabussen som fremkomstmiddel var det mange som måtte se en ekstra gang da vi stoppet for å handle proviant på Nordbysenteret.

Vel framme på Strømstad IFs treningsanlegg var det mange som gjorde store øyne da vi skulle fordeles på de tre 20 m² store hyttene Nisse, Sven og Glenn. Med åtte jenter på hver hytte og tonn med bagasje, skulle dette bli en sosial tur med mye pupper, lår og sene fnisekvelder. Alle måltidene ble komponert av engasjerte jenter/damer som viste gode husmortakter.

Gi din støtte til GRASROTA i Vålerenga Fotball

Dersom du har spillekort og tipper/spiller hos Norsk Tipping kan du bestemme at 5 prosent av innsatsen din – det du tipper eller spiller for – skal gå til den klubben som står ditt hjerte nærmest.

Du betaler ikke noe ut over det du spiller for, du taper ingen ting, men i stedet for at pengene blir på Hamar kan de gå til guttene og jentene i Vålerenga Fotball.

Grasrotandelen er breddemidler, som skal brukes til beste for grunnplanet i norsk idretts- og organisasjonsliv. Det skal også Vålerenga sørge for.

Alle deler av bredden i klubben og Klanen samarbeider nå om dette prosjektet. Alt du trenger å gjøre er å be kommisjonæren om å registrere Vålerenga Fotball på spillekortet som din grasrotmottaker, neste gang du tipper eller spiller.

Fotball er jo størst, og mange har allerede valgt Vålerenga Fotball som sin grasrotmottaker. Men banker ditt hjerte ekstra for hockey, eller håndball, eller...? Ja, så velger du det. Det viktigste er at penger til guttene og jentene havner i Enga, og ikke blir på Hamar...

For Vålerenga Fotball
Runar Kvernen, Prosjektansvarlig

Med hilsen
VIF A-lag Damer

Bohemene i Belgia

ANTIRA CUP 2009 skulle gå av stabelen i Belgia, nærmere bestemt Liege, under navnet ALERTA. Det er første gangen denne turneringen ikke arrangeres i Hamburg, hvor vi har vært tre ganger tidligere.

Med stor suksess på alle måter, kanskje mest av alt selve arrangementet, som takket være St. Pauli-fansen har vært knallbra fra start til slutt.

Arrangørene – Ultras Inferno 1996 – gjorde helt klart en bra jobb, som nesten åpenbart er nødvendig for å få unnagjort en såpass stor turnering med så mange deltagere og gjester. Men man merker helt klart forskjellen på tyskere og belgiere...

Tøft nok å skulle ta opp «arven», om man ikke i tillegg holder med et fotballag som kjemper om gull i serien, som ender opp med å spille to av-

gjørende kamper samme uka som turneringen skal begynne (Standard Liege vant serien etter å ha slått Anderlecht i to playoffkamper sammenlagt, fordi dem endte opp på lik poengsum og antall seire)... Grupper fra hele Europa var på plass, så ordet hadde nådd mange kriker og kroker på kontinentet uansett.

Minuspoeng for dårlig matutvalg blant annet, spesielt på veggisområdet, som det jo er en del av på disse arrangementene, fra oss også. Annet som var svakt, var et litt vel stort fokus på selve fotballturneringa, som når man som taper i gruppespillet må ut i «taper-turnering» dagen etter, mot de andre taperne... En ting er å spille én, maks to kamper om plassering bare sånn for ordens/moro skyld, som man har vært vant til fra turneringene i Hamburg, null stress.

Men når man må spille 5-6 kamper fordi det åpenbart var en bedre idé enn for eksempel å arrangere større møter/foredrag eller lignende, er det lett å bli oppgitt før man har våkna fra nattens «aktiviteter»... I tillegg til at man har med på laget en garde med aldrende herremenn som begynner å bli gode og møre i kroppsmaskineriet, da er ikke 11-12 fotballkamper på to dager oppskriften på en god helg. Sjøl om det er med en god porsjon vennskap kampene spilles.

Vi starta turen fra Oslo torsdag ettermiddag, med DFDS-båten, ombord var vi ti personer og gamle gode Bohembussen med krempluss under dekk takket være litt assistanse fra Sjur Mørk hos Vålerenga. Tre personer til skulle også bli med, to som fløy direkte til Belgia og en som måtte få med seg Antiflagkonsert i Køben, som vi plukka opp fredag morra, med noen danske drenger og piker med på laget. 16 stykker av dem, sånn at det blei en riktig så bra busstur fra Danmark til Belgia, med en hengivende sjåfør og vilter bartender/DJ som «regissører».

Ved fire tidligere anledninger var det omvendt, med varierende antall, nemlig vi som satt på med danskenes innleide buss fra København. Smule lengre tur, mindre buss, mindre plass og litt færre fasiliteter... Dermed var de av oss som

hadde gleden av de turene fornøyde med å kunne snu rollene på hodet. Overraska over komforten, sittegrupper og bra musikklegg, lurte Rude Lions på om ikke det var på tide at dem gikk til innkjøp av det samme etter hvert. Vi fortalte dem om de mange fallgruvene rimelig kjapt... Ikke at vi ikke unner dem en buss, men greit å ikke oppfordre til økonomisk tap, i hvert fall informere om at det er lurt å tenke seg om. Dem er like glad som oss i rock n' roll, ska og øl og fotball, krydra med det meste. Dermed lå alt til rette for en lun tur, noe det blei.

De fleste av oss hadde med oss telt (turneringa foregikk på et stort treningsfeltområde, med god teltpluss), utenom et par fisefine sjeler samt sjåførhelten Frode «Fat Frank» Ræder som valgte hotell. La gå. Framme natt til lørdag og i god form, var det noen telt som fikk hvile noen ekstra timer til dagen etter... Åpen himmel duger det.

Som seg hør og bør når man har vært med på disse turneringene flere ganger, treffer man på kjente fjes fra før, intet unntak denne gangen

heller. Fanladen St. Pauli, USP, Skinheads St. Pauli, damene deres (som fikk med seg et bra lass med cupfinaleskerf blant mange andre), Antifa Bergamo og venner fra NAC Breda for å nevne noen.

Plusspoeng til belgiere for bra konserter og øl. Los Fastidios som høydepunktet ikledd de nevnte cupfinaleskerfene!

Bartender/DJ Øystein og «Fat Frank» fikk vel ikke med seg så mye av de nevnte konsertene, da dem måtte passe på bussen hvor dem holdt sin egen lille konsert før, under og etter, til glede for veldig mange interesserte. Samtidig fikk man anledning til å kvitte seg med alle skjerfene samt andre effekter vi hadde raska med oss. Takk Sveinna. Ikke akkurat for lite...

På lørdagen kan det også nevnes at vi under en brennende sol, under en lengre pause mellom gruppespillkampene avholdt et uhyøytidelig nordisk oppgjør om heder og ære, som aldri tok slutt, kjentes det ut som. 2-2 endte det, med på lasset fulgte et skadeskutt mannskap og en jævla morsom fotballkamp.

Utoverkvelden prøvde de fleste å bedøve det som fantes av smerter, og langt på natt etter at både den ene og den andre konserten var over, fant noen av våre venner ut at wrestlinggrep og påfølgende hopp og sprett var en kjempeidé, dessverre for en av dem var det asfalt og grus på landingsområdet... Men som offeret sa det sjøl: Nej, det ska du slett ikke bekymre deg over, det går fint. Heldigvis var det noen ikke fullt så bedugger personer i nærheten som tok grep for å finne nærmeste lokale sjukehus, hvor man fikk testa ut belgiske rullestoler, nål og tråd.

Søndagen gikk for vår del stort sett med til å pakke for hjemreise, følge danskenes siste kamper og andres forsåvidt, drikke øl og få med seg premieutdeling. Ikke minst bivåne Skinheads St. Pauli dra med seg folk som hadde vært i gar-

derobefasilitetene på en «duschbier», åh - åh - åh - åh - duschbier.

Tekst og foto:
Nimo Gasparini

På hjemturen blei det vel en mulighet for noen til å få utløp for sine våte ABBA-drømmer, takket være en kald og rolig sjåfør slapp vi å få Polizei på besøk mens «Fernando» var bakgrunnsstøy til en buss med halvnakne danske og norske fotballfans.

Til slutt takkes Bohembussen for å ha stilt opp og Klansstyret for økonomisk støtte sånn at man kunne forsvare å kjøre bussen med 29 personer til en overkommelig pris.

Båtturen hjem gikk med til å «kapre» pc-rommet på DFDS for å se bortelaget Vålenga cruise inn til 0-3 i Stavanger. Påfølgende myk feiring med blå og røde drinker, og vips var vi i Oslo før vi visste ordet av det.

Summa sumarum en bra tur, cred til belgiere for å ha arrangert den første ALERTA-turneringa utafor Hamburg, men man hadde mye å gå på sett i forhold til tyskerne. Neste år går ballen tilbake til Hamburg og St. Pauli.

Over og ut fra Europa for denne gang

I Vålerengas tjeneste

Gratis annonsetjeneste for alle gode formål som har med Vålerenga å gjøre.
Ta kontakt dersom du vil være med.

FanzineZentralen

Lyst til å kjøpe fanziner?

Gå inn på <http://www.stangut.no/shop/> eller kontakt mikkel på kjelstrup.mikkel@gmail.com

Uavhengig Vålerenga-fanzine - av fans, for fans

Kjører fra Chaplin Pub på Greverudsenteret i Opegård kommune. Vi kjører til alle hjemmekamper og de fleste bortekamper. Gå inn på www.greverudbussen.no for påmelding og mere info.

Vålerenga **mot**
rasisme

www.bohembussen.no

www.ultras.no

Vålerenga Historielag
www.valerenga.org

**Har du lyst til å bidra aktivt
i Klanen?**

dugnad@klanen.no

Vil du bli KST- vakt?

KST-gruppa vil gjerne ha flere med på laget.

Send en mail til kot@klanen.no hvis du er interessert i å stille opp. KST-gruppas oppdrag er å stille opp på både hjemme- og bortekamper, der oppgavene er alt fra å svare på spørsmål til å ta vare på barn som leiter etter foreldrene sine. I tillegg sørger KST for det interne vakt-holdet i Klanen. Bidra for dine egne – ta kontakt i dag!

www.klanen.no

BOHEMIEN

ARBEIDERGATA – OSLO

Foto: Kevin Skjothaug

Vertshuset

Klanen ble fra 1. mai en betydelig medeier i Valerenga Vertshus.

Klanen har sammen med Vålerengahuset AS etablert et nytt selskap som heter Vålerengafamiliens Vertshus, hvor Klanen har en eierandel på 45 prosent. Dette selskapet skal drive Vålerenga Vertshus de neste 20 årene.

I Vålerengahuset eier allerede Klanen 12 prosent, og i anledning av at vi videreutvikler selskapet har vi inngått en avtale hvor vi i løpet av 20 måneder skal kjøpe oss opp til en eierandel på 21,33 prosent.

Styret i Vålerengafamiliens Vertshus skal bestå av fire medlemmer. To blir utpekt av Vålerengahuset og to blir utpekt av Klanen. Vålerengahuset utpeker styrelederen. Klanen har gjennom vedtekter og avtaler sikret at en rekke vesentli-

ge beslutninger vedrørende selskapets utvikling og drift krever enstemmighet, eller 2/3 flertall i styret og generalforsamling. Det betyr at vi har sikret oss brukbar kontroll og innflytelse over selskapet.

Etter at Klanen i over et år ikke hadde lyktes å komme til enighet med gårdeier om en husleieavtale var det til slutt Alter Ego Gruppen, majoritetseieren i Vålerengahuset AS, som fikk tilslaget på leiekontrakten i Hedmarksgata 1. Alter Ego fremleier så lokalene videre til Vålerengafamiliens Vertshus. Fremleien er vederlagsfri i minst ti år.

Alter Ego har vært en partner gjennom over ti års drift av Bohemen. Vi er glade for at sam-

arbeidet med Alter Ego nå går inn i en ny fase, og vi er fornøyd med løsningen vi har fått i det nye selskapet.

Vertshuset skal i løpet av høsten gjennom en betydelig rehabilitering. Denne rehabiliteringen er viktig for å videreutvikle stedet, og vi føler oss trygge på at denne investeringen kan forsvare seg økonomisk.

I likhet med alle selskapene Klanen eier vil et eventuelt fremtidig utbytte fra Vertshuset overføres til våre to fond, reservefondet og breddefondet, som fordeles til breddeidretten i Vålerengens Idrettsforening.

Arbeidslaget Spenn og sånt

NORWAY CUP 2009

Så var det tid for årets utgave av N.C. Starten ble veldig kaotisk denne gangen siden de hadde satt tivoliet der vi vanligvis har teltet vårt, men en kjapp tur opp på Ekeberg og innom sekretariatet så var den saken løst. Vi fikk plass litt mer sentralt på sletta og tror alle var fornøyd med resultatet (været hadde nok ikke noe med plasseringa å gjøre).

Etter å ha «bodd» på sletta noen år har jo ting utviklet seg slik at det nå ikke kun er fokus på å støtte egne lag men også å prøve å hjelpe lag fra fattige strøk med utstyr og drakter. Ideen er at alle lag fra Norge tar med seg brukte draktsett, fotballsko m.m. som jeg sender videre med lag som har behov for det. Dette er en veldig enkel og billig måte å få sendt utstyr til trengende på. Hadde et lag fra Hvite-Russland som fikk en del utstyr, men som ikke hadde penger til å ha med mer bagasje. Etter noen telefoner hit og dit så stiller Norwegian opp og sier at de får med seg ett kolli hver hjem. Det høres lite ut, men når man vet hvor mye utstyr man får i en bag som kan veie 20 kg, så ble dette et stort bidrag for hele klubben og ikke bare laget som fikk komme til Norge.

Var også mange andre lag som fikk utstyr som vi samlet inn, og dette kommer vi til å videreføre neste år. Dette er blitt et samarbeid mellom N.C., Klanen og Norsk Nødhjelp (NN). NN driver en aksjon de kaller 2x45 der alle klubber i Horten samler inn penger før de spiller en fotballturnering. Pengene de samler inn blir brukt til å bygge baner i andre land. Første banen er allerede bygget i Albania, og i år er det Kenya som står for tur. Det blir også trukket ut to stk. blant de som har samlet inn penger som får bli med og åpne banene. Dette virker veldig lærerikt for de som får se prosessen fra A til Å og kan bidra til at våre barn kan forstå hvor bra vi har det her på berget.

Nytt av året var vel også at vi hadde en form for kick-off der vi inviterte Vålerenga United til grilling, og vi utfordret dem også til en fotballkamp på sletta. Det blei en kjempekveld og tror

Foto: Mary Haugen

alle som var tilstede var fornøyd. Etter at alle hadde fått litt mat så var det duket for en thriller av en fotballkamp. Klanen leder 4-3 godt på overtid men klarer (inspirert av A-laget?) å rote det til i forsvar og United utligner i siste sekund. Kampen må derfor avgjøres på straffer og tydelig at nervene til den jevne Klansmann er veldig dårlige, for her falt vi totalt igjennom og United vant klart på straffene. Etter kampen dro de fleste på åpningsshowet til N.C. Virker som alle hadde en fin kveld og det er i hvert fall vårt ønske at vi prøver dette igjen neste år. Takk til alle som stilte opp og gjorde dette til et flott minne for oss alle.

Ble arrangert grilling for flere lag i år og hadde vært vært bedre hadde det nok blitt flere grillkvelder. Delte ut billetter og t-skjorter til mange lag i år og gøy å se gleden når de som virkelig er på lavbudsjett får mulighet til å la unga se en eliteseriekamp. I tillegg så er det gøy å gi noe til noen som faktisk sier takk og setter pris på det de får. Her har mange i Vålerenga mye å lære. Liker ikke å klage på egen klubb (de får egen mail) men trist å se hvor lite lagene respekterer at de får skifte i teltet. Er kun to Enga-lag

som får godkjent og det er Vålerenga United og G96-1. Resten av dere: full skjerpings, alle må tørke seg selv i ræva enten du er Zlatan, Beckham eller Jørgen. Ingen skal være nødt til å rydde etter dere gutter, jeg er lei i hvert fall!

Som kjent så fikk vi kun et lag til finalen og det var United, men de gikk på en smell i finalen mot Borgen. Vi vant dog tribunekampen overlegent. En ting jeg riktignok har merket meg er at de lagene som har de beste holdningene utenfor banen også er de som gjør det best på banen. Noe å tenke på for folka på Valle kanskje?

Været gjorde at det ikke skjedde mye annet enn å holde seg i teltet, men vi satser på bedre vær i 2010, og er det noen som har utstyr som er i orden men ikke veit hvor de skal gjøre av det, så er det bare å komme opp på sletta med det så skal vi gi det et nytt liv. Mine fotballsko (brukt kun en gang) har fått ny eier og han bruker dem til de ramler av bena hans, og det var vel verdt det jeg ga for skoa en gang i tiden. Så om Dovre står blir det N.C. også neste år.

Svenna

NYTT NORSK
FOTBALLMAGASIN

PRØV JOSIMAR GRATIS!

Josimar er et månedlig magasin om fotball, der fokuset ligger bakenfor de ukentlige nyhetsoppdateringene. Josimar presenterer fotballens historie, kultur, samt sportens mange spennende profiler og fortellinger.

Ved å registrere deg på www.josimar.no/prove
får du to nummer av bladet gratis.

Abonnementet stopper automatisk etter endt prøveperiode.